

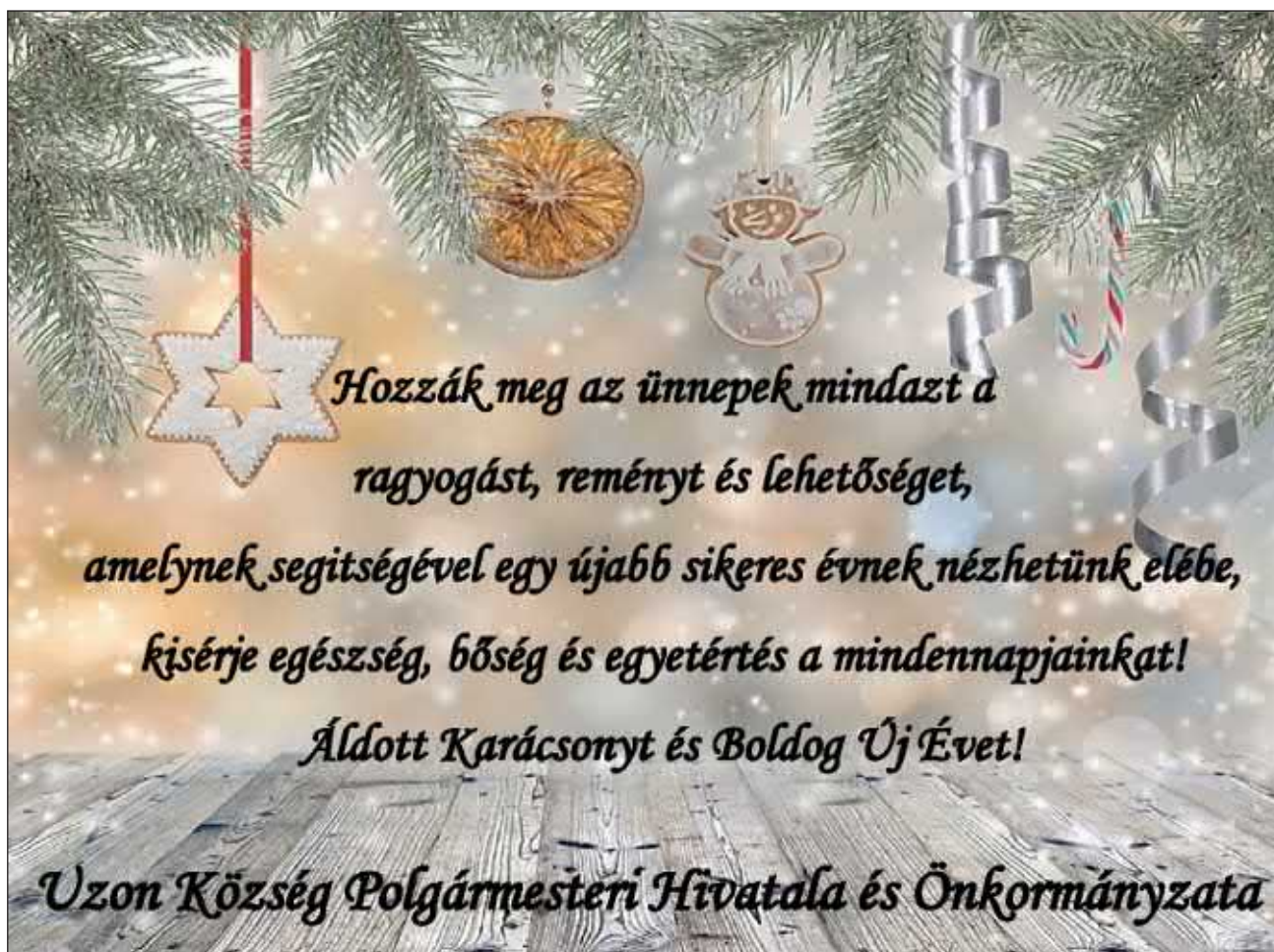

TISZTELT POLGÁRTÁRSAK!

Soha nem gondoltam volna, hogy eljön az a pillanat, amikor nehezemre fog esni megfogalmazni egy cikket az Uzoni Hírlap számára, amelyet 2004-ben megálmodtam és elindítottam, remélhetőleg több évtizedes útjára. Nem a fogalmazással van a gond, hanem azokkal a vergődő gondolatokkal, amelyek a szeretett községemért kifejtett tevékenységem milliárdnyi aktív pillanatát idézik fel, aktivitás, amely most nagyon hiányzik nekem.

Úgy tartják, hogy minden lépésünket a jó Isten vezérli! Én hiszek ebben és tudom, hogy semmi sem történik hiába. Az elmúlt kilenc hónap – mióta a prefektusi tisztségre kaptam megbízást – bizonyította, hogy népemem eme szintről még eredményesebben szolgálhatom, és mindezt úgy, hogy közben Uzon községet is a fenntartható fejlődés útján tartjuk. Lehet, hogy kezdetben érződött egy picit hullámvás a község elnyert projektjeinek kivitelezésében, de ez érthető és elfogadható, hisz Bordás Enikő polgármester asszony jó projektmenedzser, de kénytelen volt megbirkózni még számtalan más önkormányzati problémával is. De ismervén a polgármester asszony és a polgármesteri hivatal munkatársainak szakmai felkészültségét, biztos vagyok abban, hogy az elnyert projekteket sikeresen be fogják fejezni, sőt tudomásom szerint, már újabb terveket készítettek és nyújtottak be finanszírozásra. Persze a türelmetlen polgár mindig azt szeretné, ha a különböző infrastrukturális közberuházások egyik napról a másikra megvalósulnának. Ez lehetetlen még akkor is, ha esetleg úgy tűnik, hogy más helyen ez így van, ugyanis ismerjük azt a mondást, hogy “a szomszéd kertje mindig zöldőbb”.

- folytatás a 7. oldalon -

Polgármesteri beszámoló

Az utolsó Uzoni Hírlap megjelenése óta, amely folyó év áprilisában látta meg a napvilágot, igen nagy horderejű változások történtek a községünkben, valamint a polgármesteri hivatal körében. Villámcsapásként ért mindnyájunkat az a hír, hogy községünk vezetőjét, dr. Ráduly Istvánt, nevesítették Kovászna megye kormánybiztosává. Az első pillanatban még reménykedtünk, hogy ez az egész csak egy próbálkozás lesz, aminek nem nagy a valószínűsége, hogy valóra is váljon, azonban egy hosszas időhúzás, meg papírtologatás után, mégiscsak úgy döntöttek a fővárosban, hogy igenis, kinevezik az RMDSZ-es prefektust, dr. Ráduly István személyében a megye élére, üresen hagyva ezáltal a polgármesteri széket Uzonban.

Az utolsó Uzoni Hírlap megjelenése óta, amely folyó év áprili-sában látta meg a napvilágot, igen nagy horderejű változások történtek a községünkben, valamint a polgármesteri hivatal körében. Villámcsapásként ért mindnyájunkat az a hír, hogy községünk vezetőjét, dr. Ráduly Istvánt, nevesítették Kovászna megye kormánybiztosává. Az első pillanatban még reménykedtünk, hogy ez az egész csak egy próbálkozás lesz, aminek nem nagy a valószínűsége, hogy valóra is váljon, azonban egy hosszas időhúzás, meg papír tologatás után, mégiscsak úgy döntöttek a fővárosban, hogy igenis, kinevezik az RMDSZ-es prefektust, Ráduly István személyében a megye élére, üresen hagyva ezáltal a polgármesteri széket Uzonban. Ezzel nem is lenne egy magában semmi probléma, mivelhogy egy olyan személyre esett a választás, aki száz százalékban érdemes volt a prefektusi címre, képes megbirkózni az adott feladat minden nehézségével, hisz felkészültségből és szakmai tapasztalatból már bizonyított. Csakhogy a tavalyi, 2020 szeptemberi választások óta, amikor újráválasztottuk az akkor már ötödik mandátumába lépő polgármestert, a község területén igencsak sok projekt meg beruházás

volt elkezdve, ami ezen változás okán, félő volt, hogy félbemarad esetleg nem valósul meg.

Nagy megtiszteltetés volt számomra, amikor az RMDSZ megyei vezetősége, Ráduly Istvánnal az élen felkérték, hogy induljak az időközi helyhatósági választásokon Uzonban és vigyem tovább az elkezdett munkát, amely nem kevés feladat, hisz egy rakás elnyert projekt volt kivitelezés vagy közbeszerzés fázisban.

Előnyömről szolgált az a tény, hogy már 15 éve vagyok a polgármesteri hivatal munkatársa, a pénzügyi-gazdasági osztály vezetése által már a kezdetektől fogva betekintést nyertem a hivatal szinte minden terén folyó tevékenységeibe, az elvégzett munkálatokkal, valamint a folyamatban levő összes projektünkkel napi szinten foglalkoztam, ezáltal nem volt számomra semmi újdonság, ismeretlen ezen a téren.

Az első pillanatnyi lebénelés, meglepetés után, nem volt kérdés számomra, hogy vállalom-e ezt a felkérést, határozottan és önbizalommal álltam elé a megmérettetésnek.

- folytatás a 3. oldalon -

... és övéi ...

A karácsonyi ünnepkör alkalmával több evangéliumi rész is felcsendül a szentmiséken, mely Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak a születését, a közénk, emberek közé való érkezését hirdeti.

Karácsony vigíliáján, december 24-én este, Jézus nemzetségfáján keresztül ismerhetjük meg a prófétai jövendölések beteljesedését. Az éjféli szentmise evangéliuma Szent Lukács írásán keresztül megismerteti velünk Jézusnak a betlehemi barlangistállóban való világra jövetelének nagy eseményét. Karácsony napján a Pásztorok reggeli miséjében hallhatunk az első látogatóknak, a betlehemi pusztában nyájukat őrző pásztoroknak a hódolatáról, akik az angyali látomást követően mennek és keresik fel a Megváltót, és pásztori egyszerűségük ajándékaival, de szívük legnagyobb hódolatával borulnak le a jászolba fektetett, bepólyált Gyermeke előtt, dicsérve és magasztalva Istent mindazért, amit láttak és hallottak. És végül a karácsonyi ünnepi szentmisén felcsendül Szent János apostol evangéliumának prologusa, bevezető első tizenhét verse, mely teljesen más szempontból mutatja be az Úr Jézusnak az emberek közé való érkezését. Ugyanis, amíg az előbb említett evangéliumi szakaszok az érzelmre gazdagon hatva tárják fel a Fiúisten érkezését, addig ez utóbbi már az értelemre akar hatással lenni, próbálva feltárni és megértetni minden kor emberével, hívőkkel és kevésbé hívőkkel, hogy Jézus Krisztusban Istennek

az alázatos szeretete, a megbékélése, az emberi bűn által elrontott szeretet-kapcsolat helyreállításának a megvalósítója, a századokon át elhangzott prófécia beteljesedése, Isten megtestesült Igéje, a Messiás érkezett a világba, övéi körébe.

Az előbb említett evangéliumi szakaszok nagyon meghatóan, szinte szemünk előtt lezajló történés formájában tárják elénk Jézus születésének a történetét. Ez utóbbi, Szent János-i evangéliumi szakasz valahol mintegy megtöri ezt az idillikus karácsonyi légkört, mintegy ébresztőt fújva rávilágít a valóságra: Isten Fia megtestesült, eljött, hogy hozzánk hasonlóan élve, megmutassa, hogyan szeret-hetjük Teremtő Istenünket, életét áldozta a kereszten, hogy bennünket megváltson a bűntől s helyreállítsa az ősbűn engedetlenségével megrontott szeretetkapcsolatot Isten és ember között, megadva mindannyiunknak, akik hiszünk benne és követjük Őt, az üdvösség lehetőségét. És ez a szomorú valóság így hangzik: „A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.” (Jn 1,10-11) És hogy ez miért valósulhatott meg? Erre ugyancsak az Apostol adja meg a választ: „Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága. A

világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel.” (Jn 1,4-5)

Mint már jeleztem, Szent János apostol prologusa az értelemre akar hatni, s ezáltal felébreszteni a józan eszt és a bennünk szunnyadó lelket, hogy Krisztus azért jött, hogy a sötétséget, a bűn bennünk lakozó és bennünket körül övező sötétségét bevilágítva, megújítson, felemeljen, üdvözítsen. A megváltás nagy művének befejeztével, több mint kétezer év távlatából a kérdés csak annyi, hogy mi hogyan és miként akarunk élni? Továbbra is a sötétben, a bűn sötétségében, amely sötétség képtelen befogadni a világosságot, vagy a világosságban, abban a világosságban, mely életet ad, mely élet Jézus Krisztus megtestesülésével kezdődött és kereszthalála, valamint feltámadása által teljesedett be, lehetőséget adva az örök életben, az üdvösségben való részesedésre.

Ugyanis Szent János evangéliumának prologusa valójában ezt az örömhírt akarja közölni Karácsony ünnepén: „Ám akik befogadták (a világosságot), azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek nevében, akik nem a vérnek vagy a testnek a vágyából s nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.” (Jn 1,12-13) A közénk jött Világosság, Jézus Krisztus, a megtestesült Fiúisten tanítását követve tudunk valóságosan Isten gyermekei lenni és új életre születni. Ez az új élet lehetősége pedig a Messiás közénk születésével kezdődött el és feltámadásával teljesedett be. Isten gyermekeivé lenni pedig annyit jelent, hogy ebben a világban élve nem a világ sötétségének kell hódolnunk, hanem a Világosságot, Jézus Krisztust kell követnünk, aki a megtestesülés és keresztáldozata általi nagy szeretetében mutatott rá az Istenhez vezető útra, a világosság útjára.

Ma élő övéi, a megkeresztelt sokasága mindebből mit értünk meg? És mindebből mit élünk meg? A sötétséget, vagy a világosságot?

Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden kedves „Uzoni Hírlap” olvasónak, a megújulás szándékától vezérelt, kegyelemben gazdag Áldott Karácsonyt és Boldogabb, egészségesebb Új Esztendőt.

FT. NAGY LÁSZLÓ-EÖRS,
SZENTIVÁNLABORFALVI PLÉBÁNOS

A karácsony az öröm üzenete

Egy híres múzeumban, ismeretlen király koporsója látható. Gazdag lehetett, mert arannyal van díszítve; hatalmas hódító, mert diadalma domborműve ékesíti; dicsőségre vágyó, mert halhatatlan emléket akart magának ... s ma még nevét sem tudjuk.

Élt egy másik király is. Nem voltak katonái, nem ontott vért, nem rabolt ki falvakat, nem gyűjtött fel házakat, nem ejtett foglyokat, hanem körüljárt jót cselekedvén. Nem volt gazdag – istállóban, jászolban született –, de a mindenség birtokosa volt. Nem épített magának síremléket, emléke mégis ott él milliók szívében, s kétezer év után is templomok épülnek tiszteletére. Születését minden ember ünnepli, mert Jézus születését nem lehet elfelejteni!

Vannak események minden ember életében, amelyekre soha nem borul a feledés homálya. Elfelejtheti a diák érettségijének napját, a fiatal pár esküvőjét? Elfelejtheti egy édesanya gyermeke születésének fájdalmas, de boldog óráját? Nem felejthetjük el akarva sem, hiszen sok olyan esemény, történelmi mozzanat szeli keresztül-kasul életünket, amelyeket soha nem tudunk kitörölni emlékezetünkéből. El lehet-e felejteni azt a napot, amikor az Isten Fia a földre szállt, megszületett? Nem. Isten nagy szeretetének napja ez.

Abszolút titokkal állunk szemben, Isten megfoghatatlan tetteivel, amelyről csak térden állva elmélkedhetünk.

Mit üzen nekünk a karácsony? A karácsony a kereszténység üzenete. Titokzatos módon Istenhez közelebb viszi az embert. Titokzatossága minden embernek szól, legyen kételkedő vagy hívő. A kételkedőnek azt mondja, hogy emberi létünket titkok veszik körül, amelyeket pusztán ésszel átlátni nem lehet, csak a hit szemével. A hívő pedig leborul a jászolban fekvő titok előtt s csodálja, hogy Isten ennyire közel jött, hogy Őt nézheti, érintheti, karjaiba veheti, de meg is ostromozhatja, meggyalázhathatja, sőt fel is feszítheti a keresztfájára.

Isten egy lett közülünk, hasonló lett hozzánk mindenben, a bűnt kivéve. Törékeny emberré lett, aki hagyja magát önként kiszolgáltatni az embereknek. Íme, hitünk szent titka. Aki kételkedik, az megérti a

karácsonyi üzenetből, hogy nem csak az emberi gonoszságnak van titka, annál magasabbra szökellő az isteni szeretet forrásának titka. A hívő ember még ennél is sokkal többet ért meg. Képes belátni, hogy a betlehemi jászol, a golgotai kereszt ugyanabból a fából készült. Születés és halál, fény és árnyék, emberi és isteni cselekvés csodálatos összhangban vannak egymással.

A karácsony azt is üzeni, hogy szívben és lélekben nekünk embereknek is közelebb kell kerülnünk egymáshoz. Közelebb kell, hogy kerüljenek a házastársak egymáshoz. Talán húzódik közöttük még egy vékony válaszfal, vagy akad olykor egy kis idegenkedés. Közelebb kell férközniük egymáshoz a szülőknek és gyermekeknek, akik közé egyre nagyobb meg nem értések, türelmetlenségek vernek éket. Közelebb kell, hogy kerüljenek egymáshoz a testvérek, de mindnyájan mi emberek is, hiszen közünk van egymáshoz, ugyanannak az Atyának vagyunk gyermekei és testvérek Krisztusban.

A karácsony az öröm üzenete. Az angyal így énekel a pásztoroknak: „Nagy örömet adok tudtul nektek és majd az egész népnek!” (Lk 2,10) Ezt az örömet Jézus ajándékozta nekik. Öröm volt Jézus számára az Atya akaratát teljesíteni, sőt ki is mondja: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát teljesítem, aki küldött” (Jn 4,34). Mi emberek is ebben kell, hogy lássuk örömünket: Isten akaratának teljesítésében. Jézus által az egész világ betelt örömmel. Van-e bennünk öröm? Tudunk-e együtt, egymásnak örülni? Ha nem, miért? Talán mert nem fogadtuk be Krisztust? Nem csupán egy maréknyi, hanem egy egész jászolnyi öröm szállt ma ide a földre, életünkbe. Leszállt az igazi öröm, hogy meggyőtrött, örömtelen életünket egy kicsit elviselhetőbbé tegye. Járuljunk hát ehhez az örömmel teli jászolhoz. Köszönjük meg Istennek nagy örömaajándékát, és igyekezzünk ebből az ajándékból minél többet elraktározni szívünkben a hideg, örömtelen napok idejére is.

FT. ELEKES SZABOLCS RÓMAI
KATOLIKUS PLÉBÁNOS

A pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg, hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr!”

(Lukács 2, 15)

Betlehem mezején felriadtak a pásztorok. Olyat láttak és hallottak, amit addig soha! Zsidó emberként tudták, hogy valamikor eljön a Messiás, a világ Megváltója, de

érkezése valahová a legendák, az álmok világába süllyedt! Szinte mesévé szelődött. Ráadásul, hogy mindez az ő életünk során fog bekövetkezni, arra gondolni sem mertek! És ekkor – a jól megszokott, sokszor szürke, rutinos hétköznapi éjszakák valamelyikén – megjelent az angyal, a mennyi üzenettel!

Amit méltányolhatunk a pásztorokban, az, hogy úgy döntöttek: utána néznek a dolognak. Annyi mindent mondhattak volna – és mindenik tökéletes kiskapu,

kibúvó lehetett volna!

rosszat álmodtunk!

hallucinálunk!

a bőséges esti bor megtette a hatását.

Ők azonban nem ezt tették! Kiléptek a megszokottból, és elindultak oda, ahová az angyal küldte őket – így érkeztek meg Betlehembe. A jászolhoz, ahol éppen gögicsélni kezdett az emberré lett Isten.

Most megint itt van a karácsony szent ünnepe! Gyertyák, csomagokkal körülvett díszes fenyőfa, és ha minden rendben van, akkor a

szeretteink is mellettünk vannak. Felemelő hangulat, fények, egy jó meleg ölelés... - az igényelt és a jól bevált egyszerre.

A felolvasott történet azonban sokkal többet ígér: igen, az itt felsorolt dolgok nagyon fontosak, de a karácsony az a pillanat, amikor szürke hétköznapijainktól eltérően, szinte csontomba – szívembe!!! – markolóan érezhetem, hogy magához akar ölelni világunk teremtő Ura, közel akar jönni hozzám, le akar ülni mellém, át akar karolni az Isten!

Te hajlandó vagy tenni ezért az ölelésért? Hajlandó vagy kilépni a kényelmesből, a megszokottból, hajlandó vagy elindulni „Betlehem” felé? Hajlandó vagy tenni azért, hogy átélhesd a földön megélhető legnagyobb csodát: az Istenhez tartozás örömét?

Mert a pásztorok elindultak!

Áldott – igazi – karácsonyt kívánok!

BARTOSKÁROLY
SZENTIVÁNLABORFALVI
REFORMÁTUS LEKIPÁSZTOR

Polgármesteri beszámoló

A FELÚJÍTOTT PÜNKÖSTI KÚRIA

- folytatás az első oldalról -

A kampány időszaka egy eléggé rövid és pörgő időszak volt, amely számomra nem csak abból állott, hogy megmutassam, megismertessem magam a község lakóival, hanem egész idő alatt az alpolgármester asszony, valamint a kollégák segítségével, végeztem a hivatalban levő összes napirenden levő munkát. Tettem ezt, hiszen az élet nem állt meg sem a hivatalban, sem a községben, az összes juttatásokat az arra jogosultak ugyanúgy meg kellett, hogy kapják, mint addig, a folyamatban levő munkákat felügyelni és a kifizetéseket eszközölni kellett, a pénzügyi zárást el kellett végezni és időben letenni, egyszerűen nem volt idő kampányolásra.

A végeredmény az már mindenki számára ismerős, a választások utáni hétfőn, mondhatni ugyanonnan folytattam, ahol pénteken abbahagytam, csak most már sokkal több feladattal és felelősséggel!

Azóta, hogy polgármester lettem, eltelt már közel egy fél év, ami úgy repült el mintha csak egy hónap lett volna. Az az érzésem van néha, hogy nem elég az idő, szeretnék sokkal több dolgot megoldani, de néha a hosszas folyamatok meg a nehézkes ügyintézkedések miatt, a különböző jóváhagyások meg dokumentációk megszerzése miatt, egyes dolgokkal apró lépésekben haladunk. De mindezek ellenére, ha visszatekintek erre a félévre, akkor igenis haladtunk és vannak kézzelfogható eredmények.

Íme, néhány az elindított munkák közül, amelyeket folytatni kellett:

1. Augusztusban elkészült az uzoni Pünkösti kúria teljes körű modernizálása, folyamatban van a berendezés közbeszerzése (a székek elkészültek, a bútorzat többi része gyártásban van, valamint meg vannak rendelve az elektronikai felszerelések is). A hivatal munkatársaival önerőből újjáépítettük a kúria körüli kerítést.

2. Elkezdődött Uzonban egy 950 négyzetméteres napközi óvoda építése, amely ha minden jól megy, akkor a jövő év végére el fog készülni.

3. Lisznyóban a kultúrotthon átépítésére és korszerűsítésére vonatkozó projektünknel nagyon sok bürokráciába ütköztünk, de végre most már zajlik a kivitelezési munkát közbeszerzése.

4. A 16-os községi út (a régi sepsimagyarosi út) korszerűsítésére december folyamán írjuk alá a szerződést a kivitelezési munkálatra a Valdek Impex Kft-vel, így az út teljes hossza megalapozást és két rend aszfalt-szőnyeget kap.

5. Folyamatban van a 34 A községi út (uzonfüzesi út), Uzon községhez tartozó részének a korszerűsítése – az útszakasz elő van készítve aszfaltozásra, a munkálat a 2022 évben fog elkészülni.

6. Folyamatban van a 27-es községi út (lisznyói út) sepsimagyarosi heveder hídjától való aszfaltszőnyeg meghosszabbítása Lisznyópatak felső feléig – le van öntve az első réteg aszfaltszőnyeg.

7. A 16 A sz. községi út kialakítása, amely a 11 sz. nemzeti úttól (Szentivánlaborfalva) egészen a Fekete Úgy folyó bal partjáig tart, ideértve egy teljesen új beton híd megépítését is a régi fahíd helyén. Ehhez a projekthez tartozik még a szentivánlaborfalvi Malom utca teljes hosszának a korszerűsítése is (aszfaltszőnyeg és esővíz levezető betonozott sáncok) – folyamatban van a közbeszerzés a munkálatra, amely 2022 év végéig kell elkészülni.

8. A 27 B sz. községi út (Lisznyó – Bikfalva közt) bikfalvi részének a befejezése. A kivitelezési szerződés alá van írva a Valdek Kft-vel, ez az útszakasz 2022-ben elkészülni.

9. Folyamatban van a 26 B sz. községi út, Sepsimagyaros 450 méteres központi részének az aszfaltozás. Az útszakasz elő van készítve aszfaltozásra, a munkálat a 2022 évben kell elkészülni.

10. Uzonban elkezdődtek a korszerűsítési munkálatok a következő utcákban: Beke György, Sport és Illyefalvi utca, amelyekben elő van készítve a terep az aszfaltozásra, ezek a munkálatok a 2022-es évben fejeződnek be.

11. Lisznyóban a Pét utcában

sikerült elhelyezni az első réteg aszfaltburkolatot, a munkálat a 2022 évben kell elkészülni.

12. A bikfalvi iskola épületének a teljes körű felújítása folyamatban van – a kivitelezési szerződés alá van írva egy brassói céggel, a munkálat 2022 év végéig kell elkészülni.

13. A volt lisznyói néptanács épületének korszerűsítése, szociális segélyközpont létrehozása érdekében, következik a kivitelezési munkát közbeszerzése.

14. A közvilágítás hatékonysága és korszerűsítése Uzon község minden egyes településén – folyamatban van a kivitelezési munkálat közbeszerzése, a munkálat a 2022. évben kell elkészülni.

15. Intelligens földgázelosztó hálózat, csatlakozások és földgázellátás kiépítése Uzon község öt településén (POIM pályázat) – aláírtuk a finanszírozási szerződést 2021 májusában, következik a technikai terv, valamint a kivitelezési munkálat közbeszerzése, a munkálatokat 2023 év végéig kell befejezni.

Új projektek

A már eredetileg elkezdett projekteken kívül, az idén ősszel sikerült még újabb pályázatokat

A LISZNYÓI PÉT-UTCA

előkészíteni és időben leadni az Anghel Saligny elnevezésű kormányprogram keretén belül. Ezeknek a leadási határideje 2021 november 8. volt, három projektet iktattunk finanszírozási kérelemmel, ezek a következők:

1. Az Uzon községi víz- és szennyvízhálózat bővítése elnevezésű pályázat, amely magában foglalja az uzonfüzesi víz- és szennyvízhálózat teljes körű kiépítését, Szentivánban egy 300 köbméteres víztartály megépítését, valamint a víz- és szennyvízhálózat bővítését Szentivánlaborfalván, Uzonban és Bikfalván (azokon a település részekben, ahol még nincs megépítve).

2. Helyi érdekeltségű utak modernizálása, II. kiadás elnevezésű pályázat, magában foglalja a következő utak teljes körű modernizálását: a DC 27 községi út 6+862 – 7+140 km közti szak-

szakát, a DC 27C községi út 0+000 – 2+740 km közti szakaszát, Bikfalván: a Kicsi utca 0+000 – 0+235 km közti szakaszát, a Fő utca 0+520 – 0+620 km közti szakaszát, és Szentivánban a Temető utca 0+000 – 1+547 km közti szakaszát, összhosszúság 4,900 km.

3. Helyi érdekeltségű utak modernizálása, III. kiadás elnevezésű pályázat, magában foglalja a következő utak teljes körű modernizálását: a DC 16 községi út 6+800 – 7+240 km közti szakaszát, a DC 34 községi út 0+000 – 2+260 km közti szakaszát, Lisznyóban a Templom utca 0+000 – 0+215 km közti szakaszát, a Hegyalja utca 0+000 – 1+472 km közti szakaszát, és Szentivánban a Pál Ferenc utca 0+000 – 0+470 km közti szakaszát, összhosszúság 4,855 km.

Reméljük, hogy ezen pályázataink közül is lesz olyan, amelyet pozitívan bírálnak majd el és még finanszírozási alap is jut rájuk.

Az uzoni és szentiváni halottasházak felépítésének a befejezése után, a helyi tanács döntése és az előző községvezetés ígérete szerint, a többi településeken is szeretnénk építeni ehhez hasonló közösségi ravatalozó házakat. Folyamatban van a lisznyói halottasház tervének az elkészítése, azután következik majd az engedélyek beszerzése és reményeink szerint a jövő év folyamán elkezdődhetnek majd az építési munkálatok is.

Tisztelt

polgártársak!

- folytatás az első oldalról -

Megyénk - ideértve Uzon községet is - látványosan fejlődött az utóbbi időszakban, és épül-szépül a továbbiakban is, még akkor is, ha ezt egyesek esetleg nem (így) akarják látni. Az elmúlt évek látványos eredményei bizonyítják, hogy Kovászna Megye Tanácsa és még sok települési önkormányzat mindent megtesz annak érdekében, hogy itt, Székelyföld eme szögletében, az emberek itthon érezzék magukat, boldog családi életet tudjanak teremteni, biztonságos és tiszta környezetben élhessék mindennapjaikat. Sok kilométer út korszerűsödött, középületek tucatjai kaptak új köntösöt, ivóvíz és szennyvízhálózatok épültek ki, egyházi épületek szépültek stb., mindezek a közös cél érdekében: közösségi fejlődés, közösségi jólét!

De kérdem, a közös boldogulásért, az ország és a nemzet fejlődéséért csakis az önkormányzatok és más állami intézmények kell hogy dolgozzanak? Esetleg a településeink társadalmát alkotó polgároknak nem kellene hozzájárulniuk vagy bekapcsolódnuk a különböző közérdekű tevékenységekbe - közterület szépítés, temetőtakarítás, rendezvények stb. - ezáltal is kifejezve szolidaritásukat? Kérdés, amelyre a mai érdekvilágban egyre nehezebben kapunk választ. Sőt, egyes állampolgárok úgy vélik, hogy az általuk befizetett adóért, őket alanyi jogon minden megilleti – jó kommunális infrastruktúra, fiskális kedvezmények stb. - jogukban áll bármilyen alaptalan vagy vélt igazságú kommentet megfogalmazniuk azokkal szemben, akik amúgy az ők jólétükért is keményen dolgoznak, arra nem is gondolva, hogy ezáltal mekkora rombolást végeznek a társadalom egészében. Az épülő falat nem rombolni, hanem tovább építeni kell!

Kedves Polgárok!

Most, karácsony küszöbén, ne romboljunk, hanem inkább téglát-téglára helyezve, közösen emeljük a fejlődés falait azért, hogy magunknak és a gyerekeinknek egy biztos jövőt tudjunk kiépíteni, ahol jó élni és családi gyökereket verni, itthon, a drága szülőföldben.

Istentől megáldott, békés és szeretetteljes karácsonyi ünnepet kívánok mindenkinek!

DR. RÁDULY ISTVÁN,
KOVÁSZNA MEGYE PREFEKTUSA

- folytatás a 9. oldalon -

Várva vártam az Urat...

Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félük az URat, és biznak benne. Boldog ember az, aki az URba veti bizodalját, nem igazodik a kevélyekhez és az elvetemült hazugokhoz. URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni. Zsoltárok könyve 40, 2-6

Advent – úgy, ahogy kétezer éve már, ma is a várakozást jelent, a szabadító Messiás várása, a karácsonyvárás időszaka, a lelki belső békességkereső, ünnepváró, szeretet-szomjas útjainkon való elindulás a betlehemi bölcső felé.

A világ ma is vár, s jelen helyzetben is a szabadulás a legnagyobb vágyunk, szabadulni ettől a világiárvány állapottól, s most nem csak a vírusra gondolok, de az erkölcsi romlásjárványra is, amely még inkább megmérgezi az életünket.

A legtöbben most arra vágynak (és a világ sok országában tüntetések, zavargások vannak) hogy utcára mehessenek, szabadon üzletbe mehessen, mulathassanak, szórakozhassanak, hogy az ember „visszakapja a régi életét”, még akkor is, ha ő maga ismeri el, hogy az sem volt teljesen rendben, s lehet hogy épp az a rendezetlen élet, pazarlás, habzsolás, mértéktelenség, a pénz utáni foggal s tíz körömmel való kaparás, az Isten kezének elengedése öntötte rá magát a világra, s fordította ki azt teljesen a sarkából.

Aki őszinte, hívő, Karácsonyt váró ember, az a békét, az isteni érintést, az Isten közelségét, a szeretetszomjúság betöltését, a gyógyulást, a csendet várja, azt a belső csendet, rendet, békét, amely bölcsőt, fekhelyet kínál föl a születendő betlehemi gyermeknek, s ahol helyet talál Isten gyermeke, abban a szív-bölcsőben, ott helye van a tisztaságnak, a szeretetnek, az irgalomnak, a családnak, a szeretteinek, az ajándékozás örömének, az örömszerzés örömének, de nem a boldogságpótlékoknak, nem a lelkiismeret hangját elcsitítani akaró ajándékoknak, nem az együtt el nem töltött időt helyettesíteni igyekvő kényszeres ajándékvásárlási láznak.

Nemrég készült egy felmérés, mely azt a kérdést vetette fel, hogy ki hogyan várja az idei karácsonyt, ki hogyan készül az ünnepre ebben a nehéz, megpróbáló időszakban. Talán nem meglepően, de a megkérdezette hetven százaléka azt válaszolta, hogy nem várja a karácsonyt, s az okot egyszerűen így fogalmazta meg valaki: „nincs tíz lejem, hogy ajándékot vegyek”.

Azt hiszem, hogy igazából az ilyen emberekhez szól a karácsonyi üzenet, akik teljesen félreértették az ajándékozást, mint örömszerzést.

Édesanyám nagyon sokszor mesélte a gyermekkori karácsonyait. Kilencen voltak testvérek, egyszerű kétkezi munkából élő családban nőttek fel - amelyben már egész kicsi kortól

meg volt mindenkinek a maga feladata a családban, a háztartásban, a ház körüli tennivalók terén - és az ünnepek mégis olyan szépek voltak. A Mikulást csak hírből ismerték, s az angyal egyszerű zöld fenyőfát hozott, almával, dióval díszítve, elvétele olykor színes papírfigurákkal, és a Karácsony mégis öröm volt, őszinte öröm és ünnep.

„Nincs tíz lejem, hogy ajándékot vegyek” – mert adni kell, és sokan már el kezdik október, november folyamán összeállítani a listát: család, rokonok, barátok, keresztyermekek..., és ott a nagy gond, hogy kinek mit, s mennyiért.

Nem azt mondom, hogy nem kell ajándékozni. Kell, de nem így. Én nem hiszem, hogy a jó Isten azt szeretné, vagy azt élvezné, hogy minden év végére anyagilag leégjen az ember, kiürüljön a pénztárca, és hogy ettől olyan igazán boldog lenne bárki is. Saját magunknak állítunk csapdát: vagy a pénztárcaánk, vagy a lelkiismeretünk bánja, ráadásul minden tárgyi ajándék - kerüljön bármennyibe is - mind-mind mulandó.

Nem-e lenne fontosabb, és felbecsülhetetlen értékű az, hogy együtt legyünk családban, gyülekezetben... ülünk le a betlehemi bölcső mellé, vagy a karácsonyfa körül és adjunk hálát Istennek, s örülünk gyermekeink, szeretteink örömének, az együttlét ajándékának, mert amíg ez megvan, minden megvan, a többi az mind-mind ráadás! Talán fel se fogjuk, hogy ez mekkora ajándék. Ahol nincs meg, már nem lehet meg... ott tudják. Az „angyaltól kért” ajándékot tulajdonképpen bármikor megkaphatom, de az együttlét örömét, a szívek közelségét, a szavak összefonását, az öröm közös zenéjét már nem biztos.

Tegyük fel a kérdést: mi lenne, ha kihúznák karácsonyt a „konnektorból”? Lehullna az a sok hamis fény, az a giccs, amit az utóbbi évtizedek során ráaggattunk az ünnepre. Nem volna más, csak az a kicsi otthoni gyertyafény, körülötte a csend, a csend békéje, s a család, szeretetben, egyszerűségben, megértésben, szentségben. Vagy mi lenne, ha pénz nélkül kellene ünnepre készülni, s nem tudnánk semmilyen ajándékot vásárol-

ni? Mit tudnánk adni?

Egy dal az édesanya, nagymama ajkáról lehetne-e ajándék, egy régi ének? Egy mese, egy történet nagyapától, egy ölelés, egy közös játszás az édesapával lehetne ajándék? Egy jó szó a szomszédhoz, a baráthoz... vagy ennek már nincs értéke?

Azon a betlehemi éjszakán valóban ajándékozás történt, de másként. Isten átadta legszentebb ajándékát ennek a világnak, Jézust, s Jézusban önmagát, az önzetlen, irgalmas, gyógyító szeretet ajándékát. Ez volt az a pillanat, amikor az est sötétjében Isten egy csillag fénye alatt odaült az ember mellé, ölébe vette az embert, mint szülő a gyermeket és odaadta az ajándékot, önmagát.

Ezt az ajándékozó irgalmas Istent vallja meg a zsoltáris is: Várva vártam az URat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. És nekünk kései tanítványoknak, de mint Isten gyermekeinek üzeni: a várva várakozásnak, a kitartó istenkeresésnek, az állhatatos imádságnak és hűségnek meg van az eredménye. Isten lehajol az emberhez, utána hajol a pusztulás vermébe is, a sárban is, az iszapba is, hogy kiemelje, hogy megmentse, hogy reményt adjon. Nincs az a mély élethelyzet, vagy az a kellemetlen, kényelmetlen, szégyenteljes állapot, amelyből Isten szeretete ne tudna kiemelni. Ez az evangélium, ez az örömmüzenet.

Én így várom a karácsonyt, ezt az ajándékot kapni és adni tovább, ezt az isteni érintést, ezt a vigasztaló, bölcsőringató éneket szenteste.

Te hogyan, és mit vársz? Mitől lennél boldog? Mivel tudnál te is örömet szerezni? Nem pénzzel, nem hamis fényekkel, hanem önmagaddal, önmagadból, a te idődből, szeretetből, hitedből, irgalmadból, türelmedből... Ámen.

BUZOGÁNY-CSOMA ISTVÁN
UNITÁRIUS LELKÉSZ
SZENTIVÁNLABORFALVA-
KÉZDIVÁSÁRHELY

A Szegeletkő

Ézsaiás 28:16

Nehéz, megterhelt év vége fele közeledünk. Meg kellett változzon az életmódunk, különböző előírások, rendeletek szabályozták a mindennapjainkat. Adventi készülődésünk, várakozásunk sem olyan volt, mint a „régi időkben”, de azért sikerült egy kis elcsendesedést, Isten Igéjére való figyelmet belopni a mindennapokba és az adventi vásámapokba is. Új eszközökhöz kellett nyúlni, új utakat kellett keresni. Sokszor elbizonytalanodtunk, megijedtünk, a saját életünkre is gondoltunk főleg, amikor egy-egy koporsó mellett kellett megállni. Láttuk milyen hamar tud győzedelmeskedni a betegség, a vírus legyőzi az emberi szervezetet, de ugyankor hálát is adtunk minden gyógyulásért. Feltettük a kérdést, hogy hová fordulhatnánk, hol van, ki az a biztos alap, aki életünk e nagy válságában is velünk van, meg tud örizni, meg tud tartani?

Igénk az tanítja, hogy: „Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegeletkövet, erős alappal, a ki benne hisz, az nem fut!”

Milyen jó, hogy egy nagyobb épület építésének a kezdetekor újra megszokottá kezd válni az alapkőletétel. Egy kiasott helyre - számos meghívott, ünneplő jelenlétében elhelyezik a legfontosabb alapkövet, a szegeletkövet, s ezzel kezdetét veszi az építkezés. Fontos kő tehát a szegeletkő, mert ha van szegeletkő, van épület is. De fontos azért is, mert a szegeletkő valóban alap, tartja az épületet, enélkül nem állhatna. A karácsony is alapvetés, szegeletkőletétel. Ez a szegeletkő a megszületett, a hozzánk jött Jézus Krisztus. Milyen csodálatos, hogy Isten ma fundamentumnak, szegeletkőnek nevezi Fiát. Mi hajlandók volnánk a vitatkozásra. Hajlandók volnánk azt kérdezni: hogy lehet szegeletkő? Hogy lehet erős fundamentum? Mi nem szegeletkőnek, hanem tehetetlen, erőtelen, szegény, bölcső helyett jászolban fekvő kisgyermeknek látjuk. Pedig Istennek van igaza, nem nekünk. A betlehemi gyermek valóban szegeletkő. Persze nem halott és mozdulatlan, hanem élő kő. És nem olyan erőtelen, tehetetlen, amilyennek látszik, hanem nagyon erős, nincs is nálánál erősebb sem égen, sem földön, Szegeletköve, alapja mindenekelőtt a keresztyén anyaszentegyháznak, de alapkőve a gyülekezetnek, a keresztyén családnak és a te életednek is. Mindezek a megszületett Jézus Krisztuson nyugszanak, ha Krisztus nem lenne, nem állhatnának fenn.

A szegeletkövet Isten elhelyezte, letette, most áll, épülhet és épül is rá az épület. Karácsonykor is házépítés folyik; épül, nő, erősödik az a lelki ház, amelyet Isten adott, hogy békességet és boldogságot találjunk benne

A te családotdban és saját életében épül-e, nő-e a lelki ház, ott van-e a fundamentum, a szegeletkő?

Szegeletkő, valóban szegeletkő az Úr Jézus. Fundamentum, amelyen felépül minden, ami mindent tart, ami csak jó és szép benned és a világom. Mi az az erő, ami által ezt tudja tenni? A szeretet, amely erősebb a köszikla erejénél. Az Atya szeretete, aki adta az ő egyszülött Fiát, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen; az ő szeretete, aki megüresítette magát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóná lett, hogy rajtad segíthessen. Érzed-e ezt a szeretetet? Ha érzed, te is szeretni fogod őt karácsonykor is és máskor is.

Az idei Adventben sok, más években megszokott program el kellett, maradjon és Karácsonykor is lesz ilyen, de örülünk, hogy egyáltalán a templomban hallgathatjuk Isten Igéjét!

Szeretettel hívunk mindenkit a december 24-én este 6 órakor, valamint december 25, 26, 27-én karácsony I, II, III. napján de. 11 órakor kezdődő ünnepi istentiszteletekre. Vendégünk lesz és ígét hirdet Molnár-Mikola Andrea III. éves teológiai hallgató.

Áldott, békés karácsonyi ünnepeket kívánunk, szívünkéből zengjen, hogy „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!

Adjon a Mennyei Atyánk egy jó egészségben eltöltendő reményteljesebb Új Évet!

ÜNGVÁRI BARNA-ANDRÁS REFORMÁTUS LELEKPÁSZTOR

Csendes mese, nemcsak gyerekeknek

Volt egyszer egy Hang. Isten teremtette ezt a hangot és elindította útjára, szabad akaratot adott neki.

Elindult a Hang, körbejárta az erdőket, bebújt a madarak torkába és ott trillázott, aztán felkarolta a szelet és együtt érkeztek meg a legközelebbi város bejáratához. A Hang leghamarabb a templom tornyába kíváncszott, hogy innen hirdesse megérkezését. Az emberek összegyűltek a templomba és hallgatták hosszan a pap torkába bújt hangot...aztán egy-egy hangfoszlánnyal hazai gyerekekhez. Teltek a napok és az emberek hozzászóltak a hangfoszlányok használatához. Ki-ki a maga módján: szelíden, csendesen vagy közömbösen, akár mogorván, unottan, netán erőteljesen durván használta a hazáhozott foszlányokat. Ahogy telt az idő a Hang egyre jobban elveszítette isteni küldetését. Lassan egyre kevesebbszer szólalt meg és, ha mégis lehetett hallani csak furcsa torz morajláshoz hasonlított...hová lett a Hang?

Volt egyszer egy Mosoly. Isten teremtette ezt a mosolyt és elindította útjára, szabad akaratot adott neki.

Elindult a Mosoly, hogy bejárja a világot. Rárajzolódtott egy-egy gyerek arcára, onnan átrugaszkodott egy-egy felnőtt arcára. Minden este más otthonban pihent meg, mindig más helyeken bukkant fel. Hosszú utat járt be és sose érzett fáradtságot. Csupán egyetlen dolog nyugtalanította: nem marasztalták

sehol hosszabb időre, sehol sem tudott fészket rakni. Egy szürke őszi reggelen nem tudott felébredni. Hiába erőlködött, csak furcsa grimaszok születtek az emberk arcán, a szájak széle legörbült, a homlokok ráncolódni kezdtek, a szemek nem csillogtak többé...hová lett a Mosoly?

Volt egyszer egy Ölelés. Isten teremtette ezt az ölelést és elindította útjára, szabad akaratot adott neki.

Elindult az Ölelés, hogy hatalmas lelkesedésével átöljen minden embert, átölelje az egész világot. Édesanyák karjaiba bújva szeretettel ölelte át a gyerekeket, aztán szerelmesek ölelésévé változott és úgy járta az utcákat, tereket. Esténként idős emberek karjaivá változott, akik gyöngédén ölelték át egymást hálálkodva az együtt töltött napért. Erős volt az ölelés, óriási lendülettel indult útjára minden nap. Úgy tűnt, hogy beteljesíti a vágyát és át fogja tudni ölelni az egész világot... De egy reggel elfáradt karokkal találkozott, akik nem akartak ölelésre emelkedni, nem akarták egymást megérinteni, nem tudtak egymás felé indulni... hová lett az Ölelés?

És volt egyszer egy Öröm, és volt egyszer egy Simogatás, és elindult az Odafigyelés, és elindult a Türelem....és sorra bejárták véges útjukat. Hová lettek?

Csendes téli estén, pislákoló mécsesek fényénél a szalmaszálak között egy fénylő csillag alatt volt egyszer egy Gyermeke. Elindult a Gyermeke.... Ott a szalmaszálak csendes recsegésében Szeretembe csomagolta a Hangot, a Mosolyt, az Ölelést, az Örömet, a Simogatást...és a Létezését és visszaküldte a Földre, hogy bejárják az egész világot. Itt vannak és élnek most is körülötünk, körülötted...

MIKOLA ÉVA EMÍLIA TANÍTÓNŐ, SZENTIVÁNLABORFALVA

Várunk téged is, állj közénk!

Tisztelettel és örömmel tesszük eleget a Polgármesteri Hivatal ünnepi felszólításának. Sok-sok szép és hasznos dolgot éltünk meg együtt a klubunk életében. Várunk téged is! Légy tagja társulatunknak, mert hasznos és szórakoztató dolgokban lesz részed.

A Pünköshti kúria, amely a mi egyesületünknek is biztosítja a székhelyet, az idén új köntösbe öltözött, egészen fel lett újítva és új berendezést is kapott a polgármesteri hivatal egy uniós forrásokból finanszírozott projektje által. A Total Bitum Rt. azzal örvendeztetett meg, hogy az új székházunk szebbé és gazdagabbá tételében anyagi segítséget fog nyújtani, hogy meghitt környezetben tarthassuk összejöveteleinket. A Polgármesteri Hivatalnak is köszönjük ezúton a támogatást.

Az elmúlt időszakban évente mindig két-két alkalommal csoportos kirándulást szerveztünk, de az idén mindez nem sikerült a járvány miatt.

Úgy próbáltuk mindezt pótolni, hogy összejöveteleinken a meglátogatni vágyó helységekről

ALSÓRÁKOSI KIRÁNDULÁSON, 2020-BAN

gekről útleírásokat képeket mutattunk be, mint például az erdőszentgyörgyi Rhédey-kastély, Csikszépvíz, Székelyudvarhely, Szejkétfürdő, Erdélyi Mini-park. De mindezek meglátogatásáról nem mondtunk le! Jövőre újra megpróbáljuk megszervezni a kirándulásokat.

Gazdag programmal tervezzük összejöveteleinket. Közérdekű problémákról, társadalmi, tudományos útleírásokról szoktunk felolvasást, előadást tartani, de aktuális szépirodalmi megemlékezéseket is tartunk. Részt vetünk közösen könyvbemutatókon

és könyvismertetőkön. Nagy segítségemre volt Ambrus Anna nyugalmazott tanárnő.

Csupa lelkes társaság a miénk, egymás névnapját megtartjuk és a nehéz pillanatokban egy emberként áll a közösség a bajba jutott társunk mellett.

Szeretnénk még többen lenni a csoportban! Várjuk közösségünk új tagjainak jelentkezését, hogy bővüljön az elkövetkezendőkben tagságunk létszáma.

DOBRI EDIT CSOPORTVEZETŐ

Hobbim a házi kertészkedés

Habár teljesen távol áll a szakmámtól, de a sors úgy hozta, hogy megszerettem ezt a lenyűgöző egészséges, a család számára hasznos mellékfoglalkozást. A 60-as és 70-es évek politikai helyzete származásunk miatt nem engedte, hogy itthon Uzonba dolgozhassanak szüleim, mint pedagógusok. Hányódtunk 1951 és 1975 között Kökösen, Szotyorban, majd Kilyénben. Az utóbbi helységben 15 évet éltünk és itt Mondovits Gergely magánkertésznél laktunk albérletben, aki annyira megszerettette velem gyermekként is a kertészetet, annak titkait, az udvarrendészetet is, hogy a mai nap is szeretettel üzöm.

VARGA LÁSZLÓ ZÖLDSÉGESKERTJÉBEN

Mindig jönnek az ötletek, újítok, változtatok, szakkönyvekből, de inkább folyóiratokból tájékozodom és ezeket próbálom átültetni a gyakorlatba. Nem minden úgy sikerült, ahogyan elképzeltem, de nem hagytam föl, mert voltak sok sikerélményeim és elismerések is, valamint jót tett a kerti csend és szabadlevegő, a sokoldalú mozgás és a szellemi pihenés az egészségnek.

Ahogy 1975-ben hazakerültünk a saját otthonunkba, azóta is nagy szeretettel saját akaratom és ízlésem szerint -

akkor még élő szüleim belegezésével - alakítottam, szépítettem a jelenlegi udvarunkat, kertünket.

Kedvemre kertészkedhettem családom örömére. Már a kis unokáimat is annyira érdekli, hogy idejövetelekkor már alig várják, hogy a kertbe szaladjanak érdeklődni, kíváncsiskodni és még segíteni is, de még inkább zöldbarát szüretelni.

Kedvenceim egy néhány paradicsom és paprikafaj termesztése minél természetesebbi módon, hogy elsősorban unokáimnak és családom többi

tagjának minél egészségesebb, lehetőleg vegyszermentes zöldségféléket és gyümölcsöket tehessenek az asztalaikra, valamint ezekből minél finomabb eltett készítmények kerüljenek a kamarába, fagyasztóba vagy a pincébe (paradicsomszukk, pácél, ételízesítők, fehérőzön paprika tölteléknek, zöldpaszuly, zöldborsó és gyümölcsfélék).

Két paradicsomfajtát 1990-től őrök vigyázva, hogy ne fajuljanak el. Ezek a fajták a mai napig is megőrizték sajátos tulajdonságaikat. Bőtermőek, zamatosan jó ízűek, szívósak, jól konzerválhatóak.

A csemege fűszerpaprika termesztése csorvási ötletre származik 1998-tól, amikor Kasuba István volt alpolgármester kolégámtól kaptam a magvakat, de sajnos 15-20 év után elkorcsosodott és azóta évente vásárlom a palántának való magvakat. Ez a módszer is bevált.

A megszártított és megőrlött fűszerpaprika mennyiségileg nagyjából kielégíti igényeinek az ételfélék ízesítéséhez. Ezek az igazi paprika ízek! Igaz, hogy a magvetéstől (február) a betakarításig (augusztus, szeptember, október) rengeteg munkát és ráfigyelést igényel. De ha van egészség akkor van munkakedv is. Higgyék el, így megéri!

Próbálják ki Önök is. Legyen egészségük!

Áldott Karácsonyi ünnepeket és egy Boldog, sikeres Újzsidőt!

VARGA LÁSZLÓ

Miért is szeretem a karácsonyt?

„Karácsonykor az ember mindig hisz egy kisé a csodában. Hiszen azért van az ünnep, mert nem lehet a csoda nélkül élni.”

MÁRAI SÁNDOR

Ember, ember, december énekli az egyik közkedvelt gyerekdal. A december, általában, a legkedveltebb hónap az emberek többségénél, de a gyerekek öröme, vágyakozása határtalan.

Ahogy közeledik az év vége, mi felnőttek, számvetést tesszünk, hogy mit cselekedtünk jól, megvalósítottuk-e, azt, amit kitűztünk az év elején, mi az, amit másként tennénk stb.

Ezzel szemben a gyermekek tervezik, várják, megélik a pillanatot, a varázst, mert számukra egy varázslat, egy felejthetetlen élmény, amikor érkezik a Mikulás, ellibben az Angyal. Minden évben versekkel, énekekkel csalogatják a varázslatot, örömet csempészve be a mi szívünkbe és lelkünkbe is.

Teljes szívemből kívánom, hogy a szeretet ünnepén, minden felnőtt, élje át ezt a csodát, akár egy röpke pillanatig is. Nógrádi Gábor szavait idézve: „A legjobb dolgok az életben nem dolgok”.

Az uzoni Tatragi Sándor Általános Iskola IV.B osztályának tanulói megfogalmazták, hogy miért is szeretik a karácsonyt, kérem, fogadják szeretettel.

„A karácsonyt azért szeretem, mert a legszebb ünnep, Jézus születésének ünnepe. Szeretem a családdal eltöltött napokért, az ajándékokért, a karácsonyi filmekért, énekekért, a meggyújtott gyertyalángokért, fényekért, minden ember szeretetért és a jócselekedetért.”

SZIGYÁRTÓ TÍMEA

„Karácsonykor szeretem, mikor összegyűl a család, és kapjuk az ajándékokat”

GAJDÓ ANNAMÁRIA ÉS PAKUCS ORSOLYA

„A karácsony minden év legnagyobb és legszebb ünnepe. Nekem a karácsony nagyon fontos, mert együtt van a család és ekkor kapom a legtöbb ajándékot. De nekem a legfontosabb a családom!”

DINKA ZSANETT TÍMEA

„Nagyon szeretem a karácsonyt, ilyenkor szánkózok, hógolyózik a testvéremmel. Azt is szeretem, mikor templomba megyünk és ajándékot kapunk”

DAROCZ ANDREA

„Elsősorban azért szeretem a

karácsonyt, mert a szeretet ünnepe. Ilyenkor alig várjuk, hogy az angyalka elhozza nekünk azt a csodálatosan szép karácsonyfát és azt a sok szép ajándékot. Az ünnep alkalmával összegyűl a család, a templomban verset szavalok és együtt örvendezünk Jézus születésének. Imádkozunk, hogy a szeretet eljusson mindenkihez.”

BÉRES OTILIA

„Karácsony a legszebb ünnep számomra. Az a legszebb ajándék, ha együtt van a család, de örülök az ajándékoknak, és a meglepetéseknek is.”

BARABÁS BOTOND SZABOLCS

„Karácsonykor várom az angyal és a karácsonyfát. Szeretem az ajándékok kibontását és játszani a fa alatt a játékokkal. Karácsonykor együtt a család és jót szoktunk játszani az unokatestvéremmel.”

BUKUR KINCŐSŐ ILDIKÓ

„A karácsony nagyon jó élmény, mert szereteteimmel tölthetem. Ilyenkor izgatott vagyok. A felnőttek beszélgetnek, és mi gyermekek közben kibontjuk az ajándékokat és játsszunk. Minden évben nagyon várom ezt az ünnepet, talán ezt a legjobban.”

ILYÉS NÓRA ENIKŐ

„Szerintem a karácsony a legfontosabb ünnep. Ilyenkor az egész család nálunk van. Annyira szeretem, mikor együtt kibontjuk az ajándékokat, és jókat nevetünk. Igaz, most már dédi tata nélkül, de akkor is szuper bulikat rendezünk, táncolunk, finom süteket eszünk. Az ajándékoknak is nagy szerepe van, mivel, ha nincs ajándék, nem olyan jó, de a legfontosabb ilyenkor, az egész család szeretetben és békében legyen. A karácsony számomra nem csak egy ünnep, hanem az a nap, mikor csak a szeretetet helyezzük előtérbe, mikor mi mind együtt nevetgélünk, ünnepeljük a karácsonyt.”

HATHÁZI IVETT

A magam és az uzoni IV. B osztály nevében kívánok békés, szeretetteljes, lelkiekben gazdag karácsonyi ünnepeket, az új évre pedig „bort, búzát és békességet”.

Írta és lejegyezte:

SZALAD NOÉMI, TANÍTÓ

Együtt írjuk a jövőt!

Egy évvel ezelőtt újabb négy évre kaptunk felhatalmazást a háromszéki emberektől, hogy folytassuk a munkát. Bizalmukat szolgálattal háláljuk meg.

Kovácsna megye fejlesztését két irányban erősítjük meg. Egyrészt az infrastrukturális beruházásokat célozzuk, másrészt a közösségépítést, a széki identitás megerősítését, mindent, ami a lelkünket „tartja formában”.

A következő fejlesztésben, az összehangolt tervezésben hiszünk, ez szerint dolgozunk. Igaz az is, gyorsabban szeretnénk mindannyian eredményt elérni, de sokszor a romániai valóság visszarángat a földre. Sok mindent sikerült elérnünk, de vannak nehézségekben haladó folyamatok.

Büszkék vagyunk arra, hogy:

- erőteljesen halad a megyei úthálózat építése Erdővidéken, Orbaiszéken, Bodzavidéken,
- újjáépítjük, modernizáljuk a megyei kórház belgyógyászati és a sürgősségi osztályt,
- felújítjuk megyénk ikonikus intézményét, a Székely Nemzeti Múzeumot,
- országos első helyen vagyunk a szelektív hulladékgyűjtésben.

Minden erőnkkel azért dolgozunk, hogy megfelelő legyen az egészségügyi ellátás, erősödjön a szociális

BENEDEK ZAKARIÁS, képviselő

Azért dolgozom, hogy olyan törvények szülessenek, amelyek megkönnyítik a mindennapokat, közösségünk érdekeit szolgálják, szülőföldünk fejlődését célozzák. Javaslatomra egyszerűsödött a közúti büntetések kifizetése, a gépjárművek beíratása, lehetővé vált a bicikliutak építése, törvénymódosítással közelebb hoztuk az önkormányzatokhoz az európai uniós pályázati lehetőségeket.

háló, hogy megtartsa a nehéz helyzetbe kerülő embereket is. Kiemelt szerepet szánunk családvédelmi intézkedéseinknek, gyerekvállalást ösztönző kezdeményezéseinknek.

„Számunkra legfontosabb a háromszéki emberek biztonsága és egészsége. Ember-émlékezet óta nem voltunk ennyire egymásra utalva.”

Szülőföldünk iránti szeretetünket jelképeink szabad használatával is szeretnénk kifejezni. Büszkén jelentjük: idén hivatalossá vált Kovácsna megye címeres zászlója, újra szabadon loboghat, megerősítve mindannyiunkat identitásunkban.

Rendkívül fontos küldetésünk felkészülni a magyarországi választásokra. Nekünk, Székelyföldön, Háromszéken egyáltalán nem mindegy, milyen irányba halad az anyaország. Könnyebb számunkra a lét, ha azt Budapestről is segítik. Építsük mi is ezt a hátszínűt, amely erősíti identitásunkat és óv bennünket, magyar embereket szerte a Kárpát-medencében.

Egyetértésben, közös céljaink mentén haladhatunk előre. Van abban különleges erő, ha együtt tudunk jó döntéseket hozni!

TAMÁS SÁNDOR,
KOVÁCSNA MEGYE TANÁCSÁNAK ELNÖKE

GÁL KÁROLY, képviselő

A képviselői mandátum olyan eszköz a Kovácsna megyei magyar közösség kezében, amely révén a helyi és megyei önkormányzatiság mellett a törvényhozás szintjén is biztosítjuk közös gondjaink láthatóságát és azok megoldását. Így idén a legégetőbb gondokra kerestünk megoldásokat: a medveproblémára, egyházaink támogatására, iskoláink jobb működésére.

FEJÉR LÁSZLÓ-ÖDÖN, szenátor

Megalapoztuk a háromszéki tejipar jövőjét, ezáltal tervezhetővé vált a tejtermelő gazdák munkája. Jövő évben beüzemeljük a Kézdi Tejszövetkezet saját építésű gyárát. Megigértük és felújítottuk a kézdívásárhelyi Minorita-rendházat. Képző- és átképző központot hozunk létre Bőjte Csaba testvérrel és a Dévai Szent Ferenc Alapítvánnyal közösen. Húsz önkormányzattal létrehoztuk a Kézdi-Kovácsna metropolisz-övezetet, amely a települések fejlesztését segíti. Prioritásunk a gázhálózat kiépítése és fejlesztése!

MIKLÓS ZOLTÁN, képviselő

Az RMDSZ családtámogatási programjában az otthonteremtést, családalapítást és gyerekvállalást ösztönző gazdasági intézkedéseket kezdeményeztem. A képviselőház pénzügyi-költségvetési bizottságában számos településfejlesztésnek és beruházásnak sikerült pénzforgást biztosítani. Parlamenti képviselőként is szívügyem az ipari parkokban megvalósuló vállalkozásfejlesztés és munkahelyteremtés elősegítése. A civil szervezetek és sportegyesületek kiszámítható finanszírozását lehetővé tévő törvénytervezetet alkottam.

KÖNCZEI CSABA, képviselő

Megmentettük a kisgazdaságokat, továbbá egyszerűsítettük a telekkönyvezést, és rendeztük a mezőgazdasági zsebszerződések elismerését is. Ez főleg annak tudható be, hogy az RMDSZ-nek erős képvisellete van a kormányban, a parlamentben és az önkormányzatokban egyaránt.

Szentivánlaborfalva

2021-es

viisszatekintő

Ez a falu több mint 700 éve létezik ezen a helyen, itt a Fekete-ügy folyó jobb oldalán. A 2021-es év is olyan volt, mint a többi 100 esztendő, de mégis más.

A mezőgazdasággal foglalkozó gazdáknak kegyes volt a természet, a főbb termények, a búza, repce, burgonya, kukorica, stb. aránylag jó termést adtak, meghálálták a befektetett költségeket és a munkát. Az állattenyésztés viszont eléggé visszafejlődött, kevés szarvasmarhát tenyésztettek a gazdák. Egyrészt azért, mert a legeltetés körülményes az átjáró hid hiánya miatt, másrészt, mert az idősebb gazdák már ki-ki maradnak, a fiataloknak pedig büdös az istálló szag. Maholnap vastehenet kell állítani valamelyik utca sarkára, ahova a szentgyörgyi gazdák hoznak majd tejet feltölteni azt. Sok fiatal gazdának való személy más, talán kényelmesebb munkaterületet választ (ipar, kereskedelem, stb.), pedig az ősi foglalkozás, a mezőgazdaság a mostani és a jövőbeni körülmények között (gépesítés, kemizálás, támogatás) már nem a régi nehéz testi munkát igényli. Remélhetőleg lesz még sok szép közepméretű gazdaság Szentivánlaborfalván.

Az év másik figyelemre méltó eseménye a világjárvány (Covid) megkapaszkodása volt a faluban. Ez a könyörtelen vírus okozta betegség már elég sok embernek, családnak okozott fájdalmat, szenvedést és most még megjelent egy újabb és veszélyesebb vírus az Omicron is.

Teljes elismerés illeti mindazokat a személyeket, akik józan ésszel felmérték a betegség lehető következményeit, és hallgatva a szakemberek felhívására felvették a védőoltást, így megvédik saját, de főleg családjuk biztonságát is.

Sajnálatos viszont az, hogy a sok megbetegedés, a súlyos következmények, a betegségek, sőt több haláleset sem volt elég meggyőző érv arról, hogy beoltassák magukat, ezzel veszély jelentenek a családjuknak, sőt a falu többi lakosa számára is, ami pedig felelőtlenség és bűn is.

Székely-magyar honfitársaim, az élet nagyon drága kincs és szép is lehet, ha mi is így akarjuk. Remélhetőleg sok embernek előjön végre a józanabb gondolata és az szerint cselekszik a jövőben. Így a 2022-es esztendő hozhat békét, szeretetet és jó egészséget a falu lakosainak.

BOLDOG KARÁCSONYT! BÜÉK!

N. KÁNYÁDI MIHÁLY

Magyarországi választások 2022

Magyar állampolgárként Ön is részt vehet a 2022-es magyarországi választáson, ehhez regisztrálnia kell.

www.regisztracio.ro

Amennyiben változtak személyi adatai a magyar állampolgárság megszerzése óta, azokat jeleznie kell a magyar állam felé!

Regisztráljon online a Nemzeti Választási Iroda honlapján vagy jöjjön el az RMDSZ sepsiszentgyörgyi, kézdívásárhelyi, kovácsnai és baróti irodáiba, és segítünk a regisztrációs kérvény kitöltésében!

Az RMDSZ segít!

Hívja a Háromszéki Területi Szervezet munkatársait a 0735-610100-as telefonszámon!

Disznóvágási szokások Uzonban

Ha december, akkor disznóvágás! Így kezdődött valamikor ez a kedves, talán legszebb téli hónapunk. A legtöbb helyen karácsony előtt már levágták a csekákat, de a csonka héten is vágtak. Ez volt valamikor az első disznóvágás, és ritka volt az a ház Uzonban, ahol legalább egy disznót nem öltek.

A másodikik március elején vágták le, hadd legyen kapálásra füstölt hús és szalonna. Kellett a napszámosoknak, mert ha nem főztek finom, tartalmas ételeket, a családot kigúnyolták. Ahol nem kellett a napszámosoknak, ott kimérték (vagyis eladták a húst), s az árából megvették a jövő évi tűzifát. Általában a családból kerültek ki a mészárosok, s ha nem, akkor meghívtak valakit.

Nagyon felkapott disznóölők voltak Buzsi János (Buzsi tátá), Szabó Miklós, Buzsi Ignác, Bukur János, Szakács Dávid, Váncsa Sándor, id. Fám Gyula, fiatal Fám Gyula (hentes-mészáros), Fám Gyuláné Juga Rozália, Bodali József, Tarcsi Lajos és sokan mások. Jelenleg Szabó Ignác vág nagyon sokat, szinte minden héten. Régen a disznóölő két kilo húst kapott munkadíjként, most 150-200 lejt és kóstolót is. Volt olyan nap, hogy nemcsak egy, hanem több disznót is vágott.

A tél hagyományos disznóölő és lakodalmazó, bálozó időszak. A ház minden lakója számára jelentős esemény volt a disznóvágás. Régen, az én időmben iskolába sem mentünk ezen a napon, annyira családi ünnepként tartottuk számon. Szeretném bemutatni, hogy is zajlott valamikor ez a szép falusi szokás.

Ide szeretném írni, hogy a mi disznóinkat nagybátyám, Imreh József, a falu kovácsa vágta és dolgozta fel együtt a családdal. A disznóvágáshoz valamikor tár-sult a vidámság, énekeltünk, főleg az öregebb generációt szerettem hallgatni. Bátyám kedvenc katonadala a következő volt:

*„Vásárhelyi kaszárnya,
Az egyesbe magam vagyok bezárva,
Örmester úr nyissa ki,
Vagy az ajtót sarkig rúgom ki
Hadd lássam a babámat,
Babám szívét ne epossze a bánat.”*

Néha még táncrea is perdültünk, mert az öröm és békesség akkor még létező életforma volt a székely családok körében.

Alig pitymallott, mikor (4–5 óra tájban) megérkezett a disznóölő (koma, sógor vagy megfogadott disznóvágó, mert a gazda a saját disznáját nem szívesen vágta le). A ház asszonya és ura jókedvvel, pálinkával várják.

Erre már érkezik a szomszédságból egy-két disznófogó, akiket szintén megkínáltak, mert ez az illem. A ház ura vagy a disznó tulajdonosa és a fogók a pajtához mennek, szemügyre veszik az áldozatot, szemmel megsaccolják, hogy hány kilós lehet, a disznóölő általában többet mond (hadd örvendjen a gazda). Ezután a disznóölő vagy a ház ura a disznó jobb első lábára felkötö a fogókötelet és kivezetik a pajtából, majd a megölés helyére terelik. Van, mikor könnyen megy, máskor fülhúzással, farokcsavarással élnek.

A disznót földre teperik egy szalmával beszórt helyre, lábát összekötik, a disznóölő pedig a háziasszony által nyújtott késsel

(szúrókés) leszúrja. A véres tálat – amelybe kevés sót tesznek – a háziasszony tartja. Miután a szegény pára kiadja lelkét, a ház asszonya a vérrel bevonul, a disznóölő a disznót a hasára fordítja és felrázott szalmával jó bőven betakarja. Általában búzaszalmát használnak a perzseléshez, de ha nincs, jó más is. A szalmát a disznó fejénél gyűjtják meg, és perzselik oldalra, hátára forgatva, amíg a disznóvágó megfelelőnek ítéli. (Ha nagy a hideg, egy-egy pohárka kőményes vagy szilvapalinka is elkel.) A perzselés után forró vízzel leöntik, hogy puhuljon a bőre. Ezután gyökérkefével a mészáros tisztára mossa, majd késsel jól lekaparja az egész bőrfelületet.

A megtisztított disznót ezután „felszedik”, vagyis megkezdődik a bontás, feldarabolás. Uzonban általában a hát megbontásával kezdik. Nem részletezem a további felszedési technikákat, de az első dolog a felvágás, utána a leszepecsnyéhez való hús beküldése. Ezt nem kell megmosni, hanem oda kell tenni sülni, lehetőleg ércslábasban, mert abban lassan puhul, s kiadja a zamatát.

A ház asszonya az első vágásnál, amikor a disznóvágó megmutatja a szalonnát, pálinkával kínál meg mindenkit. Lassan, darabonként bekerül a disznó a házba, ahol folytatódik a további feldolgozás. Elsőnek a szalonnát készíti elő a disznóvágó, melyet

egyenletesen felszab, ügyes táblákra, hogy mutatós legyen. Ezt a szalonnát sóval, borssal és megfőzött fokhagymás lével jól be kell dörzsölni, majd cseberbe vagy tekenőbe téve pincében, kamrában tároljuk 3–6 hétig, s csak azután kerül a füstre (közben meg kell forgatni). Nagypamék idejében még egyben vették le a szalonnát, s annyit kanyarítottak le belőle, amennyi éppen kellett.

A következő művelet a csontok beszózása, a színhúsok osztályozása. A legfinomabb rész a hosszúhús. Ezt általában egy darabban hagyják, van, aki egy gyenge füstöt adat neki. Jöhet az oldalas, utána a kolbász készítése.

toron. (Volt eset, hogy a félig perzselt disznó megfutamodott, vagy ha a gazdasszony nagyon sajnálta, nem ment ki a vér rendesen belőle). Az ebédet bor, sör, kávé szokta megkoronázni.

Miután mindenki jóllakott s egy kicsit lecsillapodott, kezdődik a kolbász és a hurkák elkészítése. Eközben apró kockára vágott finom husikákból odateszik főni az agyas levest, melyet káposztalével szoktak savanyítani. Nagy figyelmet igényelnek a hurkák, főleg az ízesítés, mert az adja a kívánt minőséget. A mi konyhánk szokása szerint a májasba só, bors, szegfűbors (összetörve), 3–4 szegfűszeg, egy kevés fahéj, pirospaprika (édes) és 2–3 citromalma is kerül a rizs, hagyma és fátolháj mellett. A véres hurka ízesítésénél a csombor és fokhagyma elengedhetetlen, de a jó zsíros húsok is idekiváncsoznak. Szintén idekerül a fátolháj fele a megfőtt rizzsel és hagymával. Miután megtöltöttük a hurkákat, megfőzzük. A májast éppen csak, de a vérest hosszabb ideig (10 perc egy szál) és nagyon kell rá vigyázni, mert könnyen szétmegy.

A megfőzött hurkákat legjobb tekenőbe rakni, melyre előzőleg árpaszalma kerül. Ha nincs, akkor egy-egy nagy lapító, lábas is megfelel. Azért jó a szalmára tevés, mert a kicsöpögő zsírt felissza, és a hurka kap egy különleges illatot is.

Miután ez a munkafolyamat is lezárul, esteledve hazafelé készülődnek a rokonok, segít-ségek. Ilyenkor illik kóstolót készíteni a hazatérőknek. A kóstoló a következőkből áll: egy szép darab hús, körbevéve kolbással, hurkákkal és ha a zsírt is kiolvasztották, tetején egy nyomásnyi tepertővel. Régente, ha valaki kóstolót kapott, igyekezett viszonzni. Gyermekkorom szép emléke a sok közül az, amikor tanító nénimnek vittem a kóstolót, aki nem messze lakott, és magányos lévén sohasem vágott disznót. Akkoriban még olyan tisztelet övezte a falusi pedagógust, hogy a legjobb falatokból nem maradhatott ki.

Most már más szokások vannak, de remélem, az olvasó ráismer saját családi élményeire e sorok elolvasása után.

Az már természetes járuléka a disznóvágásnak, hogy köz-szájon forgó anekdoták, megtörtént események is megszépítik. Íme, egy a sokból, melyet a ma már elhunyt Tarcsi Lajos bácsitól hal-lottam:

Bordás András disznóölő megszúrta a disznót. Bementek a házba inni. Amikor kijöttek, a disznó fennállva fogadta őket. Timár András is ott volt, és azt mondta: „Jaj, szerelmes Istenem, hát most mit csináljunk?” Azután megfogták és újra megszúrták.

AMBRUS ANNA,
NY. TANÁRNŐ

A szeretet ünnepe

Karácsony van Istenem de szép is,
Örömteli lett a nagyvilág,
Felkerekedtek a háromkirályok,
És meglátogatták a Jézuskát.

A szeretet ünnepén fogjuk meg egymás kezét,
És örülünk a mának,
Mert nem tudjuk mit hoz a holnap, ezért,
Várjuk mi történik másnap.

Nem a sok ajándék a fontos,
Hanem a szívekben a szeretet,
Próbáljuk meg befogadni lelkünk mélyére,
E ma született kisdedet.

Csak arra kérem a Jó Istent,
Hogy áldja meg népünket,
Tudom, hogy nem érdemljük meg,
De azért Ő nagyon-nagyon szeret.

PÁL JÁNOS,
BIKALVA

WEÖRES SÁNDOR: Nől a dér, álom jár

Nől a dér, álom jár,
hó kering az ág közt.
Karácsonynak ünnepe lépeget a fák közt.

Én is, ládd, én is, ládd,
hóban lépegetnék,
ha a jeges táj fölött karácsony lehetnék.

Hó fölött, ég alatt
nagy könyvből dalolnék
fehér ingben, mezítláb,
ha karácsony volnék.

Viasz-szín, kén-sárga
mennybolt alatt járnék,
körülvenne kék-eres
halvány téli árnyék.

Kis ágat öntöznék
fönn a messze Holdban.
Fagyott cinkék helyébe
lefeküdnek holtan.

Csak sírnék, csak rinék,
ha karácsony volnék,
vagy legalább utolsó
fia-lánya volnék.

SZILÁGYI DOMOKOS:

Karácsony

A puha hóban, csillagokban,
Az ünnepi foszlós kalácson,
Láthatatlanul ott a jel,
Hogy itt van újra a KARÁCSONY.

Mint szomjazónak a pohár víz,
Úgy kell mindig e kis melegség,
Hisz arra született az ember,
Hogy szeressen és szeressék.

S hogy ne a hóban, csillagokban,
Ne ünnepi foszlós kalácson,
Ne díszített fákon, hanem
A szívekben legyen KARÁCSONY.

Egyesület az egyesületben!

Csapatunk a 2021-es év folyamán az ifjúsági tevékenységek mellett, igazán nagy hangsúlyt fektetett a hétről hétre tartandó néptánc próbákra. Faluközösségünkben közel 20 fiatal sajátítja el a hagyományos magyar tánc lépéseit. Az idei évben már több mint 5 alkalommal adódott lehetőség, hogy különböző rendezvényeken is fellépjünk, ahol kimagasló eredményeket értünk el, mint például a Kovászna városában megrendezett Országos Néptánc Fesztiválon, ahonnan második helyezéssel tértünk haza. E folyamatos tevékenység mellett, nem feledkeztünk meg az ifjúsági programok megrendezéséről sem.

Csapatunk az év folyamán mindig olyan tevékenységeket próbált megszervezni, amely megmozgatta faluközösségünk apraját és nagyját egyaránt. A gyerekek és fiatalok számára állandó ping pong edzések állnak rendelkezésre, emellett Mikulás járás is volt az adventi gyertyagyújtási ünnepségsorozatunk közepette, amelyre 60 csomagot készítettünk a falubeli gyerekek számára.

A középkorú generáció

számára humoros színdarab- és néptánc előadást tartottunk július folyamán, amelyet kétszeri alkalommal adtunk elő a járványügyi előírásoknak eleget téve. Ezen rendezvényen több mint 200 személy vett részt. Az idős és szépkorú generációt sem felejtettük el, hisz nekik a Gondviselés Segélyszervezettel közösen 20-20 darab kenyeret és kalácsot osztottunk ki, amelyben több mint 30 személy részesült. Mindezen tevékenységek mellett, aktívan szerveztünk temető takarítást, ifjúsági közmunkákat, adventi koszorú készítményt, rászoruló családoknak cipősdoboz akciót, amelyre közel 25 falubeli család, több mint 50 dobozzal csatlakozott be. Az év végéhez közeledve egy újabb kulturális

programmal készülünk a lakosság számára!

A folyamatos néptánc oktatás mellett, a kisiskolások számára hetente történő ping pong edzéseket vezettünk be, amelyen minden érdeklődő falubeli gyerek részt vehet.

Nem utolsó sorban, meg szeretném köszönni mindazon személyeknek, akik az év folyamán valamilyen módon segítettek csapatunk előrehaladását és fejlődését!

A szentivánlaborfalvi ifjúság - Szi@ - nevében egy áldott, szeretetteljes karácsonyi ünnepet és boldog új évet kívánok minden Uzon községi lakosnak!

PAKUCI TAMÁS
SZI@ ELNÖK

Lesz-e az idén Karácsony...

Tudunk-e szívből ünnepelni, emlékezni és újra átérezni a Teremtő Istenünk feltétel nélküli szeretetét, amit azzal pecsételt meg, hogy egyszülött fiát hagyta megtestesülni az emberiségért, a földi civilizációk által lerombolt, elribancosodott anyagi világba?

2021 decemberében a földi társadalmak, közösségek tükréből 815 millió éhező testvérünk és évente mintegy 80 ezer háborúban feláldozott felebarátunk tekint vissza.

Pedig ebben a világban másként is lehetne élni, mert ezt a mostani földi valóságot fekete tintával jegyzi a galaktikus történelemben. Csodás bolygónkon már több lélekcsalád is kipusztította magát (Lemúriai, Atlantiszi stb.) veszélybe sodorva az otthonunk létét, de mi a Homo Sapiens kétezer éve új esélyt kaptunk a fennmaradásra, tudat-erkölcsi fejlődésünk új szakaszába léphettünk, a szemet – szemért törvénykezés helyett, Jézus Krisztus az egyetlen járható utat: „szeresd felebarátodat, mint önmagadat”, kínálja és életpéldájával tárja elélni.

Mit tehet az Isten képmására teremtett ember, aki most ébred a rábocsájtott álomból, hipnózisból, aki felismeri, hogy eddig nem szíve szerint élt, hogy eddig idegen erő akaratát szolgálta, szolgálja?

A tudományos enciklopédia

szerint: „az ember társadalmi lény; közösen végzett munka, a tagolt beszéd és gondolkodás jellemzi, mindezek által képes a világ megismerésére és átalakítására.” ...na de hogyan, ha meg van tévesztve? Milyenén válhat az új nemzedék ha iskoláink nem az életre, a lét és önmagunk megismerésére tanítanak, nevelnek? Ha már elhitették az ősrobbanást, a Darwintól rendelt evolúciós elméletet, ha már elhitették, hogy alapvetően gyarlók, bűnösök vagyunk? Elhittük, hogy a gyógyszergyárak a mi egészségünket szolgálják, fiainkkal elhitették, hogy becsületes dolog katonáskodni, a katonával, hogy jogosan szabad embert ölni magasabb célok érdekében. Elhitetik azt is, hogy a biológiai jelleg ellenére helyes dolog megválasztani a nekünk tetsző nemiséget, hogy az erkölcsi zsinórmérték nem a rendből, az isteni törvényszerűségekből fakad.

Mi van ha egy újabb álmot bocsájtanak ránk, és a „transz-humán faj” úgy dönt, hogy miniket már nem érdemes felébreszteni?

Mikor látjuk már be, hogy ennek a bolygónak nincs szüksége sikeres emberekre, diadalittas cégekre? Gyógyítókra teszem le a voksomat, olyan életpéldákra szavazok, akik a karácsonyt nem a feldíszített fával, csili-vili csomagokkal, ünneplik,

hanem akikről Krisztus mester azt mondja: „arról ismernek meg titeket, hogy egymást szeritek.”

Amikor elhisszük, hogy értékesek vagyunk, hogy a teremtő Isten képességeit hordozzuk, amikor már tényleg tudjuk, hogy a mindent létrehozó nem hibbant meg, hogy saját fiát, vérért egy értéktelen lényért feláldozza, akkor örömmé lényegülhet a karácsonyunk!

SÁNTA FERENC
KÉPZŐMŰVÉSZ

Karácsony készül, emberek!

Még csak néhány napja fogalmazódott meg bennem is a gondolat, hogy Wass Albert szavait kellene a világba belekiabálni. Sebezhető őszinteséggel vallo meg, hogy nem egyszerű megérkezni a karácsonyhoz. Annyi elvárás között, amit sokszor teljesen fölöslegesen támasztunk magunk felé, amik igazából külső elvárások, de mi belsővé tesszük őket, és mindezek hajszolásában elvesz az ünnep. Nagy kérdésem évek óta, hogy miért töltöttük meg ennyire éppen a karácsonyt ráaggatott feladatokkal. Miért nem olyan zsúfolt a húsvét környéke, a pünkösdről nem is beszélve? Különösen idén lett azonban hangsúlyos bennem az a kérdés, hogy miért fáradunk a karácsony feldíszítésével, amikor egy olyan év végéhez közeledünk, amiben annyira távol került ember az embertől, hogy az már ijesztő? Fiatal életemben sosem tapasztaltam még ekkora ellentétet, főleg nem olyanokat, amik ilyen szintű ellenségeskedésbe csaptak át. Amikor nem is akarom meghallani a másik embert, amikor nem látom az EMBERT a vélemény mögött, hanem fröcsögöm a saját álláspontomat, azzal a meggyőződéssel, hogy aki másképpen gondolja, az buta, azt megvezették, az befolyásolható. És nem elég, hogy ezt gondolom, hanem ki is fejezem. Jó hangosan. Bántok, sértek. Ijesztő. És akkor megérkezik a december, elkezdődik a karácsonyi készülődés, és hirtelen a béke nagykövetévé válok, és várom a „legszebb ünnepet”.

Rájöttem, hogy nem véletlen, hogy ünnepeink előtt Isten elrendelt számunkra olyan időszakokat, amikben rákészülhetünk az ünnep napjaira. Persze nem a tökéletes bejgli megsütésére rendelte el ezt az időt, hanem arra, hogy megérkezhessünk lélekben, igazán. Nem véletlen, hogy az advent, húsvét előtt pedig a böjt az elcsendesedés időszaka, hiszen a mi Atyánk látja, hogy

erre minden évben szükségünk van. Idén talán különösen. Hogy legyen egy időszak, amikor a lelkemet is táplálom, ha már az adventi kalendáriumok is bejöttek divatba. Legalább egy kicsit álljak meg, szüntessem be a kerék forgását, legalább egy pillanatra, és nézzek fel. Jézus a következőket mondja Lukács evangéliumában: „És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel. Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljétek fel a fejetekeket, mert közeledik a ti megváltásotok.” (Lk. 21,27-28) Valahogy azt kellene megtanulnunk, hogy a várakozás nem csak decemberre korlátozódik. Hogy készen kell lennünk, hogy nyitott ajtóval kell várunk a Vendéget, és hogy ajtót kell nyitnunk a másik ember előtt is. Hogy a lelkünkben kell rend legyen, ez pedig lehetetlen addig, amíg a külső történetek beszippantanak, amíg nincs belső csendem, amíg leküzdhetetlen vágyat érzek arra, hogy minden történésre reagáljak, de úgy, hogy mindenki hallja.

„Karácsony készül, emberek!” Gyakoroljuk hát a csendet, a fülelést Isten szavára, halkítsuk le a saját véleményünket, hogy Isten akarata hangosabbá lehessen az életünkben. Adjuk át a fő helyet, próbáljunk leszállni a trónról és odatessékelní az érkezőt.

Egy baráti beszélgetésben tettem fel nemrég a következő kérdést: mit lehet kívánni még az embereknek? Azt a választ kaptam, hogy azt, ami a legjobban hiányzik, amiből a legkevesebb van. Kívánok hát békességet és kifejezhető szeretetet mindenkinek! Áldott karácsonyt!

GÁL ADÉL,
LISZNYÓI REFORMÁTUS
LELKIPÁSZTOR

Szent karácsony napján

PÁL JÁNOS
BIKFALVA

Felnőttek, gyerekek,
Nagy hírt mondok néktek,
Betlehem városában,
Kis Jézus született.

Nem nagy ékességben,
Jött Ő a világra,
Egy meleg istállóban,
Szülte édesanyja.

Csilingelő hangon,
Jött el az anyyalka,
Aki karácsonyfát,
Helyezett a sarokba.

Nagy ünnep ez nekünk,
A szeretet ünnepe,
A karácsonyfa alja,
Ajándékkal tele.

A legfőbb ajándék,
Jézus Krisztus legyen,
Aki megszületett,
Ezen szent ünnepen.

Ezért tartsunk össze,
Amíg még nem késő,
Hogy sok boldogságot,
Hozzon a jövőre.

Áldjon meg az Isten,
E maroknyi székelyt,
Tartson egészségben,
Minden nemzedéket.

Lévén, hogy ebben az évben is volt gondunk, fájdalomunk, betegség is, próbálok egy néhány mosolyt kicsalni az arcokból. Erre is szükség van!

Éjszaka betörnek a fogorvos lakására.
- Adj ide a pénzt! - kiált a betörő a házigazdára.
- Pénzem sajnos nincs – felelei az orvos – de ha akarja, ingyen szívesen kihúzó valamennyi fogát.

- Hány cigarettát szív napon-ta Kovács úr?
- Attól függ doktor úr, hogy hány dohányzó ismerőssel találkozom.

A VICKEKET CSOKORBA SZEDTE
VARGA LÁSZLÓ

Polgármesteri beszámoló

MIKULÁSJÁRÁS UZONBAN (ARCHÍV FOTÓ, 2019-BŐL)

- folytatás a 3. oldalról -

Az uzoni tanács „Gyermekbarát Önkormányzat” elismeréssel oklevelet kapott a Diakónia Keresztyén Alapítványtól. A Gyermek és Családsegítő szolgálat ágazatán belül működtetett délutáni oktatási program célja, a gyerekek tanulása, fejlődése, nevelése, valamint egy meleg ebéd biztosítása, amelyet egy partnerszerződéssel Kovászna Megye Tanácsa és Uzon Község Tanácsa közösen pénzbeli támogatással segítenek. Községünkben a 2021/2022-es tanévben, Uzon és Szentivánlaborfalva iskoláiból 45 diák részesül ebben a programban. A következő tanévtől szeretnénk kiterjeszteni ezt a programot a többi településre is.

A felsoroltak nem tükrözik az elvégzett munkálatok teljességét, ugyanis több olyan elvégzett, kisebb méretű beruházásokat is elvégeztünk (utak és utcák kövezése – karbantartása, mezei utak karbantartása, középületek-, gépek- javítása stb.), amelyek hiányában településeink arculata hiányos lett volna. Továbbá szeretném kiemelni az évenkénti nonprofit egyesületek, az ifjúsági szervezetek, az uzoni futball csapat, az önkéntes tűzoltók és egyházaink támogatását, amelyek hozzásegítették a tevékeny egyesületek és szervezetek megfelelő közérdekű működését, valamint az egyházak előrehaladását. Fenntartjuk és folyamatosan ápoljuk a meglévő testvérkapcsolatokat (Tolna, Csorvás, Alsótold, Fácánkert, Nagykáta, Mezőegyes, Sarichioi és Komárom).

Az idei év, a 2020-as évhez hasonlóan, újra a Covid19 elnevezésű vírustól való félelemmel

és ezáltal bizonyos korlátozásokkal tel el. Ebből kifolyólag, sajnos az idén sem sikerült megszerveznünk az Uzon Községi Napokat, a Szentiváni Napokat vagy a Termés Napokat, rendezvények, amelyek pár évvel ezelőtt rendszeres programoknak számítottak településünk naptárában, és amelyek már nagyon hiányoznak a közösségi életből.

Közeledve a karácsonyhoz, az adventi időszakban, próbálunk egy kis vidámságot belopni az adventi felkészülésbe, a vásárnapi gyertyagyújtások alkalmával különböző iskolás csoportokat hívtunk meg a központi parkunkban felállított adventi koszorú köré, hogy előadják az erre az alkalomra a tanítóik által betanított énekeket, verseket, valamint táncokat. Látván a gyerekek előadását és halván a vidám zsvajgásukat, úgy gondolom, hogy bennük van a jövő, értük érdemes dolgozni minden időben, megtenni minden lehetségest azért, hogy számukra egy élhető jövőt teremtsünk, biztosítván a feltételeket egy nyugodt és biztonságos környezetben a tanulás-hoz, az egyéni fejlődéshez, ezáltal ők is boldog és elégedett felnőttekké válhatnak, akik a maguk során büszkéek lehetnek szülőföldjükre.

Mint minden évben az elmúlt 15 év alatt, az idén is kéréssel fordultunk a község területén működő cégek felé, kérve a támogatásukat, hogy ajánljanak fel lehetőségük szerint kisebb nagyobb összegeket szponzorálásként, amit a Polgármesteri Hivatal élelmiszer-csomagok, valamint édesség-csomagok beszerzésére használna fel az idők, rászoruló, valamint az óvodás és iskolás gyerekek számára. Ezáltal

is szeretnénk szebbé tenni a beteg, idős, egyedül élő, valamint rászoruló embertársaink számára a karácsony szent ünnepét, a gyerekeket pedig reméljük, hogy az idén még Karácsony apó is meglátogathatja majd, személyesen nyújtva át nekik a jól megérdemelt ajándékot. Köszönjük az ők nevükben is a felajánlásokat, amelyeket oly szívesen adtak.

Közreműködésemmel, több Uzon községben bejegyzett egyesület (Uzoni Önkéntes Tűzoltók, Ifjak Mozgalma Uzon Községért – IMUK, az Őszi Napfény Nyugdíjas Egyesület, a Szentivánlaborfalvi Ifjak Egyesülete – SZIA), valamint az Uzoni Tatrangi Sándor Alapítvány jelentős támogatásban részesültek (több mint 150 000 RON) az uzoni telephellyel rendelkező Total Románia cégtől. Ebből a pénzből az egyesületek és az alapítvány vezetősége vásárolhatnak hasznos eszközöket (TV, videó kivetítő, iskolai interaktív táblák, laptopok, szabadidős programokhoz szükséges felszerelések stb.) és más felszereléseket (néptánc-hoz székyruha stb), valamint karácsonyi édesség-csomagokat az iskolásoknak és óvodásoknak.

Köszönjük ezt a támogatást az egyesületek és az alapítvány nevében.

Végezetül szeretném megköszönni a Polgármesteri Hivatal összes alkalmazottjának, a kollégáimnak, az önkormányzati képviselőknek, a segítséget és a támogatást, amit kaptam tőlük, úgy a kampány során, mint az elmúlt fél évben egyaránt és hiszem azt, hogy ha ezután is ugyanilyen lendülettel dolgozunk, akkor a munkánknak lesz eredménye a községünk és közösségünk javára.

Továbbá szeretném köszönetemet kifejezni a lelkipásztoroknak és plébánosoknak, az aktív és nyugdíjas pedagógusoknak, az orvosoknak, a rendőröknek, a tűzoltóknak, valamint minden egyes községbeli lakosnak, akik bármilyen módon hozzájárulnak a közösség fejlesztéséhez.

Kívánok áldott, békés és szeretetteljes Karácsonyi Ünnepeket! Boldog Új Évet 2022!

BORDÁS ENIKŐ,
UZON KÖZSÉG POLGÁRMESTERE

A Csillag

“Király vagyok: napkeleti,

ki a csillagot követi.

Két zsebemben tömjént viszek,

s a csodában hiszek, hiszek!,,

TÓTH ÁRPÁD

Karácsony tájékán, a csillagok ragyogása előhívja a bennünk lakozó karácsonyi történetet. Évről-évre a csillag beragyogja az égboltot és emlékeztet, érkezik a Megváltó, újra és újra leszületik, hogy általa bennünk is megszülethessen a Világosság.

A karácsonyi történetek főszereplője nem a csillag, de a Csillag fénye vezeti a napkeleti bölcseket, figyelmezteti a pásztorokat és jelzi a Helyet, ahol megszületik egy jászolban a Szeretet. A karácsonyi történetben, minden összefügg mindenrel és szép sorjában bontakozik ki előttünk Isten csodálatos terve, mely megváltást kínál minden ember számára. A Csillag mondhatni, mellékszereplő, de Isten hatalmas tervének végrehajtója, követője, akárcsak az angyalok, a királyok, a pásztorok. Közös tulajdonság a karácsonyi szereplőkben, jelenségekben, hogy mindannyian Isten akaratát teljesítik és nem a saját röppályájukat írják. Karácsony csodálatos üzenete a kis Jézus születése, korántsem egyszerű egyenlőségjel a karácsonyfa alatt levő ajándékokkal. A történet magasabb értelmi és lelki ajándékok felé mutat, amelyek meg kell születessenek bennünk is, akárcsak a pásztorokban, vagy a napkeleti bölcsekben.

A karácsonyi csoda nem ér véget decemberben, és nem korlátozódik a Szentírás soraira vagy a templomi istentiszteletek, misék szertartásaira. A történet bennünk folytatódik. A megszületés pillanatát felidézve, a Krisztusi utat gondolatban követve, érzékelhetjük Isten hatalmas tervét mindannyiunk életünkben.

Ilyenkor, decemberben többször elhangzik a gyermekek fele az üzenet, hogy ne csak az

ajándékok útját kövessék. Hajlamosak vagyunk elfeledni, hogy a gyermekek példákat követnek, a követendő minta pedig a környezet, az iskola, de leginkább a család. Ezekből a mintázatokból alakul ki, formálódik ki számukra az a Csillag, amelyet követni fognak. A bennük kialakuló belső csillag mintájára járkál be saját útjukat. Amennyiben ragyogni kezd valakiben a fény, ragyogása kihat egy kisebb vagy nagyobb közösségre.

Az iskola sok kis csillagot rejt magában, de a csillagok útja mindig egyedi és csak a későbbiekben válik nyilvánvalóvá beírt pályájuk, ragyogásuk. A mi kis csillagjaink ragyogása állandó, de a körülmények ködje miatt nem mindig látjuk, vagy akarjuk látni egyedi fényüket. Nekünk pedig szükségük van követendő lámpásokra, a szülőkre, hozzátartozókra, a közösségre, pedagógusokra, akik önzetlen pásztorok, napkeleti bölcsek módjára, minőségi időt áldozva, megvilágítják számukra az utat, tanítják és támogatják, hogy valóra válthasson bennük is a csoda.

„Csillag vagyok éber éjen,/a mennyboltot is elérem./Az a kis pont, ott, én vagyok!//Az, amelyik mindig ragyog!,, Tóth Árpád

SZABÓ MARGIT
ISKOLAIGAZGATÓ

Az uzoni Tatrangi Sándor Általános Iskola vezetősége, pedagógus és munkatársi közössége, áldott Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet kívánnak minden tanulónak, szülőnek, nagyszülőnek, hozzátartozóknak, az egész Közösségnek!

A legnehezebb dolog embernek, jó embernek lenni. Az embert az teszi emberré, ha megáll egy kicsit, meghal magának, gondjainak, vágyainak majd kíváncsian rácsodálkozik környezetére, észreveszi a színeket, formákat, a léte magát, mely előtt elámul s végül térdre borul.

Próbálkozzál legalább egy kicsit Jézus – féle ember lenni. Amíg ragaszkodsz ahhoz, hogy mindent te csinálj vagy te irányíts, a teljesítményed akadozni fog és lelki nyugalmad eltűnik. Sokszor aranyhegy tetején üldögélő koldusok vagyunk. Néha makacsok vagyunk, énközpontúak és az az életfilozó-

fiánk: „ha nem tetszik az elképzelésem, akkor fel is út, le is út.” Átgázolunk az embereken romokat hagyva magunk után.

Jobb emberré válni

Gazdagok és mégis nyomorultak. Miért?

Azért, mert túl sok időt fordítunk a pénzkeresésre és túl keveset a szeretetre. A múltat nem törli el a szeretet, de a jövődet megváltoztathatja. „Szeretemben szolgáljatok egy-másnak” – olvassuk a Galata levél 5,13 versben.

Isten minden körülményt arra használ, hogy jobba tegyen minket. Szeretete állandó és örök

írántunk. Most ahelyett, hogy a problémákra koncentrálnál, fókuszálj problémamegoldásra: Istenre.

Engedd, hogy Isten tűzzön ki számodra célokat, akkor a megfelelő irányba fogsz haladni. Amint megérted a személyre szabott feladatokat és merítesz Isten erejéből, hihetsz a sikerben bármilyen akadályok állják is utadat. Isten azt akarja, hogy minden ember, így te is üdvözlj: hiszen beléptünk az utolsó időkbé, közel van az Úr” (2 Tim 3, 1, 2 Péter 3,3)

Miről szólt az adventi időszakom? A rohanásról? Az ajándékozásról? A takarításról? Ha a fentebb elhangzott kérdésekre igen a válaszom, akkor rossz úton jártam. Karácsonykor a Jézussal való találkozást várjuk. Ő is a közelségünket várja. Azért vagyunk, hogy találkozáunk életet vigyen a „lélegeztető gépen” haldokló világba, emberiséget az embertelenségbe és rácsodálkozást arra, aki létrehívott: a Teremtőre. Ezt a kérdést teszi fel nekünk Jézus karácsony éjjelén: Mond az én születésnapomon mi közöd hozzám? Mi pedig kérdezzük meg magunktól: Hogyan nézünk rá?

*Bízz Istenben!
Várj az Úrra!
Tarts ki az imádságban!
Legyen új életed!
Váljál új emberré!*

Amikor Jézus Nagy Útja és a mi kis utunk találkozik ott történik az igazi, a boldog karácsony! Karácsonykor imádkozunk azért, hogy mi is Jézushoz hasonlóan ajándékká tudjunk válni, két lábon járó áldás lehessünk, őszinte, gyógyító jó szó, Isten simogatása ebben a reményvesztett világban. Kegyelemteljes Karácsonyt, a kis Jézus és Szűzanya áldotta boldog új esztendőt kívánok Uzon község minden lakójának.
PÉNZES KLÁRA, NY. TANÍTÓNŐ

A szabadság kézfogása, 1989

A hajnali Budapest december végi párás, ködös utcáin lassan haladt a tizenkét autóból álló konvoj. Az Ausztriából érkezettek teherautói, mikrobuszai mögöttünk sorakoztak, legelől pedig a magyar vöröskeresztes kocsi tartott a határ felé. Kényelvű hivatalos irattal rendelkeztünk, mely szerint a szervezett konvoj a magyar és osztrák Vöröskereszt adományát viszi Romániába. A sűrű köd Biharkeresztesig elkísért, ott megkaptuk az ingyen benzint, még filmet cseréltem a fényképezőgépemben egy kabát sötétségébe bújva, megszámloltam az éppen mellettünk álló máltai segélyszervezet kamionjait, éppen harmincnégy volt, s már indultunk is a határra.

A torkom ugyanúgy összeszorult, mint máskor is ezen a helyen, a román határon. Az idegességtől, a félelemtől? Az itteni határátkelések minden alkalommal remegő idegességet váltottak ki belőlem, szorongást, a megaláztatástól való félelmet. Alig három hete jártunk Nagyváradon ellátni a nagymamát karácsonyi eleséggel.

Csomagjainkat vizslató tekintettel vették szemügyre, aztán mindebe bele is túrtak, a gyógyke-nőcs tetejét felnyitották, s én kiszáradt torokkal vártam, mibe fog még belekötni a vámos. Most ismét itt vagyok a határ előtt. A román kiskatona széles mosollyal mutatja a győzelem V betűjét, s int, csak előre. A zászlórúdon nemzetiszín zászló címer nélkül, az országnévből, mely a fogadó táblán díszeleg, hiányzik a szocialista megnevezés. No és a vámosok! Mindenki magyarul beszél, bizonyára három nap alatt tanulták meg a magyar nyelvet, ölelgetnek, kérdezik, nem hoztuk-e Pacepa könyvét, szeretnék már elolvasni. Azt nem, de a háromkötetes Erdély történelmét, azt igen, válaszoljuk nagy merészen. Az nem számít már, vihetjük! Utolsó megbeszélés még, hogy Váradon hol állunk meg néhány névre szóló küldeményt leadni, s már indulunk is. Az autók lassan haladnak, az első faluban egészen közel jönnek a gyerekek az autókhoz, narancsot, csokoládét nyújtunk nekik. Arcuk ragyog, a hároméves is ujjaival mutatja a győzelem jelét.

Váradon körülállnak az emberek, az egyik gépkocsivezető szaloncukrot osztogat a gyerekeknek. Bár az arcok mosolygósak, a kérdezők feszültek és indulatosak: ők látják az érkező segélyeket, a sok autót, a rengeteg magyar kocsit csomagokkal megrakodva, de hova kerül mindez? Kik kapják, hol osztják, mikor? Ők még semmiből nem kaptak, az üzletben semmi nincs. A következő napokban sokszor és sokan tették fel nekünk ezeket a kérdéseket.

Marosvásárhelyen már megoldást is hallottunk az elosztásra: az élelmiszereket az üzletben román árak alapján bárki megveheti, a befolyt pénzt a helyreállítás-ra, a mártírok családjainak megsegítésére fordítják. Olyan szépen hangzott minden, mint a mesében. Remélem, így is lesz! Nagyon nehéz megoldani az igazságos elosztást egy többszázezres lakosú nagyvárosban! Láttam például Marosvásárhelyen több ezres tömeget várakozni csomagosztásra az ortodox templom előtt, de a kihozott adományokból csak azok

kaptak, akik éppen elől álltak. Ennél még mindig jobb a bolti árusítás.

Az első harckocsit Nagyvárad után láttuk, s ott volt az első ellenőrzés is. A katonai kíséretet, melyet az előkészületek során kértünk, nem kaptuk meg, így a konvoj lassan haladt, egymást állandóan bevárva. A tegdli hídon harckocsi állt, tetején kicsiny karácsonyfa szerény díszével. Ilyent még életemben nem láttam, egyszerre volt megrendítő, szürrealisztikus, elképesztő a látvány! Meg kellett néznem közelebbről! A kiskatonák engedték magukat fényképezni, szélesen mosolyogva pózoltak rátámaszkodva járművükre. Ilyenből szállt ki a diktátor néhány nappal ezelőtt, mikor élete utolsó helyszínére megérkezett. Én is belebújtam, hadd lám, milyen a belseje, hogy ücsörgött benne a Kárpátok géniusza? Semmi érdekes a szűk helyen, megkezdett üveg vörösbor, fekete kenyér, magyar margarin és cigaretta. Én rágógumival gyarapítottam az ellátmányt. Csak akkor néztünk döbbenet egymásra, amikor a parancsnok elmondta, hogy a tegnap, az alkonyi órákban itt ölték meg a szekusok három nyugatnémet állampolgárt, autójukat elrabolták a szállítmánnyal együtt. Ezért vannak most itt ők, biztosítani az utat.

A Királyhágón kevés hó fogad, leereszke-dünk, aggodalmasan a hegyeket kémelve, mit rejtenek az erdők. Némán ülök a számomra kirendelt autóban, a vezetőt, akivel hajnal óta együtt utazom, nem merem kérdésekkel zavarni, aggodalmaimat nincs kivel megosztanom. Félek, de látom, mindenki nagyon óvatos. Csucsá következik, majd Körösfő, mindenhol emberek integetnek. Elhaladunk a fenesi laktanya mellett, melyet néhány napja helikopterről támadtak a szekusok, a légvédelem kilőtte a gépeket, a roncsokat még látni, állítólag az ejtőernyős támadók a környező hegyekbe menekültek. Szorongásom elszállt, Kolozsvár már közel van, nem történhet semmi.

Már itt is van a kincses város, Erdély gyöngyszeme, Kolozsvár. Sár, köd, félhomály, de a város szabadon lélegzik. Rendőr irányítja a forgalmat, kinyújtom a kezem az autóból, mutatom a V-t. Egy pillanatig tétovázik, hova tegye az irányító botot, hirtelen a térdei közé szorítja, visszaint ő is, mindketten nevetünk. Én még román rendőrrel együtt soha nem nevettem!

Torokszorító, csak sírni lehet, mert mécsesek, kicsi fejfák, nevek,

kenyér (minden ember egy kenyér, ortodox szokás szerint), virág, itt emberek haltak meg, lelőtték őket, gyermekeket, fiatalokat, nőket, családapákat. A Continental szálló, Astoria szálló, sörgyár, mind tragédiák színhelyei. Csütörtök délután, december 21-én a tömeg megállíthatatlanul jött, az emberek semmitől se féltek, senki és semmi nem állíthatta volna meg őket, mindenre elszántan csak jöttek, hát löttek rájuk az egyenruhások. Hogy kik? Mikor derül az majd ki, talán soha nem tudjuk meg... Itt haltak meg, ezen az utcasarkon, ahol éppen állunk. Mi is gyertyát gyújtunk, megfogjuk azok kezét, akik ott némán állnak, románok, magyarok, és együtt mondjuk az imát a halottakért. A virágok, gyertyák között csonttá fagyott fekete kenyér, rajta román felirat: „Ceausescu - féle kenyér” Mellette egy szelet fehér kenyér s a felirat: „Ilyent szeretnénk mi is enni!” Este volt, mire a fellegvár oldalában barátaink házát megtaláltuk. Mindenki él, megvagytok, a katona fiad is sértetlen? Mit is kérdezhetne az ember, ami ennél fontosabb lehetne ma?. A fiam jár az eszemben, hiszen az is hírlík, hogy a magyar csapatok se maradnak tétlen, ha kell segíteni, jönnek, ő meg éppen egy laktanya lakója. Talán mégse igaz a hír...

Reménytelen próbálkozás telefonon Marosvásárhelyt, Sepsiszentgyörgyöt, Csíkszeredát gyógyszerelosztás ügyében s magánügyben hívni. Aztán hozzákezdünk a bécsiek gyógyszer szállítmányát kipakolni s osztályozni kolozsvári orvosok, diákok segítségével. Már huszadik órája vagyok talpon, a fáradtságot feloldja valami soha nem tapasztalt lelkiállapot, most mindenre képesnek érzem magam. Közben faggatjuk a kolozsváriakat arról a csütörtökről, a sebesülésekről, az utcai összecsapásokról. Mesélik, hogy az emberek olyan elszántak voltak, akit bekötöztek és járóképes volt, újra csak kiment az utcára minden veszélyt vállalva. Hihetetlen akarat volt az emberekben, hogy személyesen is benne legyenek a sorsuk irányításában, egy fojtogató világ eltörlésében. Barátaink vendégszerető háza táborhellyé változik, akinek nem jut ágy, földre tett matracon hálószékben alszik.

Reggel indulunk Marosvásárhelyre. A Feleken újabb ellenőrzés, itt fogtak el pár nappal korábban több szekust, akik Daciákkal próbáltak elmenekülni a városból. Mi örülünk az ellenőrzésnek, azt jelenti, az utakat próbálják biztonságosabbá tenni. A

Tordai-hasadék közelében katonák integetnek, álljunk meg, mutassuk az iratainkat, van-e idegen személy a kocsi-ban. A két harckocsi eleje a hegyek felé néz. Torda, Aranyosgyéres sártengerben úszik a hirtelen megenyhült időben, az ablaktörlőnk csak maszatol, vize elfogyott. Egy kicsi faluban állunk meg, én románul kérem a vizet a ház előtt álló bácsikától. Ő, látva az autó rendszámát, akadozva bár, de magyarul válaszol, köszön mindent Magyarországnak, a magyar embereknek, amivel hazáját segítik, Isten áldását kéri mindnyájunkra. Sír, a kézcsóktól alig tudok menekülni, kezemet nyújtom baráti kézfogásra. Kutyfalván román fiatalasszony invitál magyarul is tudó fia segítségével egy pohár borra. Nevet, mikor én románul háritom el az invitálást, sietnünk kell Marosvásárhelyre.

A város bejáratát harckocsik őrzik, mindenhol tömeg, segélyre várnak, mutatják, merre van a gyógyszer és élelmiszerbegyűjtő központ. Mi azonban a főtér fele tartunk, tudjuk már, mi a helyzet a begyűjtő központokkal.

Megbeszéltük, hogy csomagjainkat barátoknak, rokonoknak adjuk, meg falusi plébániákra, körzeti orvosi rendelőkbe visszük tovább. Lassan begördülünk a marosvásárhelyi főtérré, a december 21-i tragédia színterére. Balra, a sarkon kiégett épület, a Romarta divatáruhá-z üveglakain golyók ütötte sebek, mögötte a telefonközpont, melynek tetejéről a tömeget lötték. A kicsi parkban mécsesek, keresztek, MDF feliratú koszorúk, kenyér és fénykép a tizenkilenc éves román fiúról, fénykép a huszonöt éves magyar matematika tanárról, akiket itt találtak el a golyók. A fák-on golyó ütötte sebek, a környék házain sérülések. A pártházról hiányzik már a gyűlölt címer, az épület előtt kicsi emelvén-y, innen beszélt Király Károly a vásárhelyiekhez. Az emberek reménykednek, de gyanakodva figyelik, kik kerülnek be a városok, az ország vezetői

közé. Garanciát várnak arra, hogy a magyarok végre hazájukban valóban hazára leljenek. A románok valahogy jobban bíznak a jövőben, nekik ilyen gondjuk nincs, ők otthon érzik magukat.

A főtéren állunk, autónkat körülveszik az emberek, kérdezik, melyik városból jöttünk, kik vagyunk. Én is mondom, hogy Paksról, nem igen tudják, hol van. Valaki megkérdi, onnan, ahol az atomerőmű van? Általában azt hiszik, aki magyarországi, az budapesti. A maradék édességet, rágógumit a gyerekek kezébe dugom. (Kicsit restelkedem, hogy osztogatok, mintha, nem tudom, ki lennék, meg aztán nem is tudom, melyiknek adjak, mind nyújtják a kezüket) Még elhangzik egy-egy viszontlátásra, Isten áldjon, románul, magyarul, s aztán indulunk. Társaink is visszaérkeznek másnap, akik Gyergyószentmik-lósig Szárhegyig, Ditróig, Alfaluig mentek, a plébániákon gyógyszert, élelmiszert adtak át a helybelieknek. Nem csak kenyérrel él az ember, mondta csoportunk lelkes szervezője, vezetője, a budapesti orvos, aki minden akadályon átjutó Trabantjával az élen haladt. Könyv kell ide, gyerekek! Visszafele Kolozsvárig, majd kis pihenő után Budapestig csak erről beszélünk. Hogy kellene a kicsi székely falvakba a gyerekek kezébe könyvet juttatni, szép meséskönyveket, mondákat a magyarok történetéről, vagy a képes történelem sorozat köteteit. Könyveket kellene gyűjteni, adományozni, de nem a könyvtáraknak, hanem egyenesen a gyerekeknek. Ha összejönne egy autónyi könyv, jöhetnének is vissza!

A szabadság kézen fogta ennek a földnek a lakóit is 1989 karácsonyán, és reméljük, hogy egy emberibb jövő felé vezeti őket. Budapest határában felbomlik a konvoj, a bécsiek igyekeznek, talán az éjjeli koccintásra még hazaérnek. Szilveszter van. Egy új év kezdődik.

PAKS, 1990. JAN. 5-7.

SERDÜLT BENKE ÉVA

Jó irányba halad Lisznyó!

Visszagondolunk az elmúlt év leforgása alatt történetekre...

A földek visszamérése 95%-ban végrehajtódott, de a kárpótlásra feliratkozott személyek is megkapják hamarosan a földjeiket. Továbbá említeném a villanyhálózat kicserélését és transzformátor állomás építését, amelyik lehetővé tette a megfelelő áram erősség és feszültség biztosítását a vonal végén is. Utcák világításának korszerűsítése, a közvilágítás nagyon jól működik most már. Aszfaltozás Lisznyóban, Lisznyópatakon, Magyaróson, Bikfalván és az összekötő utakat is a falvak között. Elkészült a szennyvízhálózat és ivóvízhálózat, a rendszerek jól működnek.

Egyházi munkában nagy előhaladás látszik, miután új reformá-

tus lelkész asszony, katolikus plébános és ortodox pap foglalta el a régi helyeket, és új választások mentek véghez az egyházakon belül. A közbirtokosság is jó irányba halad, köszönet érte a vezetőségnek. A mezőgazdaság is fejlődik, földek parlagon nem maradnak, az állattenyésztés ugyancsak jól működik.

Tanácsosként úgy látom, jó irányba halad a falu, de még sok tennivalónk van éspedig: ravatalozó, kultúrotthon és a volt néptanács épületének építése vagy újra javítása, mellékutcák aszfaltozása.

Kívánok minden lisznyói és lisznyópataki lakosnak Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet!

NÉMETH JÁNOS

ÖNKORMÁNYZATI KÉPVISELŐ

Ami azóta történt...

Serdült Beke Évának, a fenti írás szerzőjének a nagyapja, dr. Benke János közel 100 évvel ezelőtt lett Uzon körzeti orvosa, és mintegy negyedszázadon át töltötte be ezt a tisztséget. Egyébként Laborfalva szülötte volt, ahol később a „dok-tornéni” nagymama mellett három unokája töltötte boldog nyári vakációt, miután Benke dr. fájdalomosan korán, 1947-ben elhunyt. Ezek a nyaralási emlékek aztán olyan erős nyomot hagytak az unokákban, hogy bár Marosvásárhelyen nőttek fel és végezték tanulmányaikat, egy kicsit mindig háromszékinek tartották magukat. Ezért van, hogy S. Benke Éva is gyakran visszajár Háromszékre, figyeli az itteni emberek sorsának alakulását, ír róluk, vagy éppen nekik. Így került a fenti írás is a messzi Paksról Uzonba, felelevenítve egy olyan – harminckét évvel ezelőtti karácsonyi utazás emlékeit, amelyben az angyalok segítése helyett inkább az arhangyalokéra lett volna szükség.

A szülőföld iránti szeretet készítette S. Benke Évát arra, hogy 1989 csatlakozzon a Magyarországról és Ausztriából segélyt hozó konvojhoz, siessen viszontlátni elhagyott szülőföldjét és szeretteit. Hogy történt ez az utazás, és mit talált itthon azokban a lelkesedéstől teljes karácsonyi napokban, a reményt, a szabadságot, de a szorongást is megismerte. A „régidő szép emléke” miatt bizony a határnál félelem töltötte el, de feltűnő volt, hogy három nap alatt a vámosok megtanultak magyarul, s a katona is széles mosollyal mutatta két ujjával a V betűt, intett, hogy nyugodtan csak menjenek. Ennek ellenére a szorongás még sokáig kíséri az útjuk során. Nem volt ismeretlen ez az érzés, hiszen annak idején ő is azért volt kénytelen elhagyni szeretett szülőföldjét, itthon maradt szeretteit, mert nem akart azon tanárok sorsára jutni, akiket testileg-lelkileg megnyomorított a szekuritáté. Kovács István kortárs költő írja az egyik Erdélyről szóló versében: „az ember meghal, vagy elmenekül”. Ő az utóbbit választotta, de 1979 óta se szűnt meg szülőföldje, az otthon maradtakért való aggodás. Ezért jött az első segélyszállításmánnyal haza. Élményeit már akkor megírta, s most ennyi év után elküldi nagyapja egykori falujának.

Mint kiderül, minden településen melegen fogadták, csak a szállítmány elosztása okozott nehézséget. Kolozsváron, azon a helyen, ahol a tüntetésekor eldördült sortűzben többen meghaltak „mi is gyertyát gyújtunk, megfogjuk azok kezét, akik ott némán állnak, románok, magyarok, és együtt mondjuk az imát a halottakért” - írja. Marosvásárhely felé menve egy kis román faluban megálltak vizet kérni az autó ablaktörőjébe. Románul kért, a román bácsi „akadozva bár, de magyarul válaszolt” s „Isten áldását kéri mindnyájunkra” s „...kezemet nyújtom baráti kézfogásra”. Marosvásárhelyről december 31-én indultak vissza, és Szilveszter napjának éjjelére, egy új év kezdetére érkeztek haza.

Sok év telt el azóta, sok minden megváltozott, de sokszor nem úgy, ahogy akkor elképzelte. Ezért kért meg engem, mint olyant, aki egykor nem engedtem „a kivándorlás

csábításának”, hogy vetném össze az akkori lelkesedéssel vegyes aggodásból megszületett írását a későbbi idősokkal, s nézzem meg, mi maradt az akkori hangulatból, a kézfogás melegéből? Ilyen minőségben lettem én is szereplője e községi lapnak.

Bizony ez a közös gyertyagyújtás, és kézfogás nem tartott sokáig, bár januárban, februárban még sok mindenben reménykedtek az optimistákban, de lassan kiderült, hogy olyan vezetők kerültek az ország élére, akik talán még Ceaușescunál is nacionalistábbak, akik még a sok emberáldozatot követelő terroristákkal való színjátékot is megrendezték. Alig kezdték a magyarok visszakérni a „proletár diktatura” alatt elvett javaikat, szellemi intézményeiket, kirobantották a „fekete márciust” Marosvásárhelyen, ami megint több tízezer magyar ember menekülését jelentette Marosvásárhelyről és egész Erdélyből. Évtizedekig megrettent minden magyar Erdélyben! A falvak lakosainak egy része a mai napig nem kapta vissza javait, amit egykor egy tollvonással elvettek. A történelmi főnemesi családok döntő többségben nem kapták vissza se kastélyaikat, se birtokukat. A Bánffyak, Bethlenek, Kemények, sorolhatnánk a családokat, perelik vissza évek óta erdőbirtokukat, ám eredmény nélkül. De a falusi gazdáknál sincs minden rendben. Hasonlóan az egyházak is csak néhány neves iskolájukat kapták vissza. Élő példa a Sepsiszentgyörgyi Mikó Kollégium helyzete. Hajdan a református egyház kezelésében állott és tőle államosították el, de mert építésekor besegített a magyar állam, gróf Mikó Imre és a megye minden vallású civil lakosa, hát újra államosították. De nem kapta vissza a katolikus egyház a híres gyulafehérvári könyvtárát sem, és nem állították vissza a magyar egyetemet sem Marosvásárhelyen, sem Kolozsvárott. És ezen kívül még sok - sok jogos elvárás nem teljesített, amelyek azokban a napokban fogalmazódtak meg, amikor a fenti cikk íródott.

A harmincegyedik adventet töltjük azóta, örök várakozásban! Várjuk állandóan a felénk kinyújtott kezét, hogy megfoghassuk, várjuk annak lehetőségét, hogy elmondhassuk, mi nem vagyunk ellenségek, békésen, szorgalmasan dolgozó, szülőföldünkhez ragaszkodó emberek vagyunk, s mint olyanok igényeljük a megbecsülést, a minden téren való egyenjogúságot, a szélsőséges elemek visszaszorítását. Várjuk, hogy az egykori viszálykodásokat, amit legtöbbször idegen hatalmak konkolyvetése okozott, „békévé oldja az emlékezés”. Várjuk, hogy a hatalmat gyakorlók is meglássák végre befejezve a költő csodálatos gondolatát „hogy „ez a mi dolgunk, és nem is kevés”.

Igen, várjuk az 1989 karácsonyán felénk kinyújtott kéz melegét, hogy tiszta szívvel kívánhassunk egymásnak ÁLDOTT BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPEKET.

DR. NAGY LAJOS

Emlékezés pedagógusainkra

Egy kedves felsőháromszéki tanítónéni is tanított hajdanán az uzoni Általános Iskolában. Lányneve Tarcsi Ilona Haraj-i születésű volt, 1926-ban született a szülők örömeire, hatgyerekes családban nevelkedett.

Édesapja Tarcsi Imre községi jegyző volt, szintén hatgyerekes családból származott. Az édesapa fiatalon megjárta az I. Világháborút, az édesanya legnagyobb Sándor nevű fiútestvére a II. Világháborúban esett el, még Magyarország területén, akit tanítói pályára szántak, Ilonka tanító néni anyai-nagyszülei.

Tarcsi Ilonka tanítónéni elemi iskoláit szülőfalujában végezte, majd a kézdíváshelyi gimnáziumban folytatta tanulmányait, azonban a nagyszülei és édesanyja óhajának eleget téve elvégezte a Tanítóképzőt is, szintén Kézdí-vásárhelyen. A népes családból még kikerült egy tanítónő, ily módon vitték tovább az értelmiségi vonalat.

Az 1950-es évek legelején Ilonka tanító néni az uzoni általános iskolához kapott kihelelyezést. Az első években az V – VIII. osztályosokat tanította, mivel a tanító néni jól bírta a matematikát, áthelyezést kapott az elemi I – IV. osztályokba, tekintettel arra, hogy a tanulók jó matematika alapképzést sajátítsanak el. A fiatal tanítónő Uzonban kötött házasságot Gáll Dénes anyakönyvvézetővel, aki az akkori uzoni Néptanácsnál dolgozott, amúgy a sors fintora, hogy férje szintén felsőháromszéki volt, úgyszintén hatgyerekes családból származott és pedagógusi végzettséggel rendelkezett, s méghozzá hilibi születésű volt. Fiúk, István egy érdekes közmondással neveltetett meg: “Hilib, Haraj, Gelence, a három község egy megye, és a papnak még sincs kenyere”. Harajt még “rózsabimbópecseseknek” is szokták emlegetni, valószínű, hogy sok ilyen cserjében bővelkedtek a faluban.

GÁLL ILONA TANÍTÓNŐ OSZTÁLYOZZA VERES CSILLA ÉS SOOS ETA TANULÓK AT

A tanító néni házasságát egy fiúgyerekekkel áldotta meg az Úr, akit nagyon szeretett, gyerekkorában Tittikének becézte, szintén taníttatta. Ma már ez a kisfiú nyugdíjas úriember és István névre hallgat.

Gáll Ilonka tanító néni - így ismertük Uzonban - bő negyvenöt év tanítás után vonult nyugdíjba és költözött be Sepsiszentgyörgyre, hogy szeretett fiához közel legyen idősebb korában, aki mindig segítőkész volt az édesanyja iránt. Nyugdíjas éveit kézimunkálással töltötte és kislány unokáját, Zsuzsát nevelte, tőle telhetően minden szépre és jóra. Gyakran eljárt templomba is, hittistenben. Ezt az óhaját pedagógusi évei alatt nem gyakorolhatta.

Volt diákjai nagyon szereték, minden osztálytalálkozóra meghívót kapott. Diákjaival való találkozások alkalmával, csodálatos osztályfőnöki órákat tartott, amelyekből néhány sor gyöngyszemet idézek: “drága gyermekek! Nagy mérkő az ember életében a 60. év, ebből mi felejtethetetlen szép és emlékezetes négy évet töltöttünk együtt. Aranyosak, kis csetlő-botló félénk gyerekek voltak, akik reményekkel, hittel közeledtetek az iskola padjai közé / ... / A sors külön ajándékának tekintem, hogy olyan diákokat tanítottam, akiknek lelkében égett a láng, a lelkesedés, a tenni akarás, édes

anyanyelvünk megőrzésének lángja, a népünk iránti hűség, nemzeti kultúránk ápolásának, átadásának lángja, gyermekeiken keresztül is.

Pályafutásomról szólva, nem voltam lobogó fákllya, de voltam, mint minden tanító és tanár, akik a gyermeki lelkeket formálják, mécses, amelynek fénye eloszlatja a tudatlanság sötéttségét, lámpás, amelynek lángja megvilágítja és járhatóvá teszi a megismerés és a tudás felé vezető göröngyös utat.

Van tanítványaim közt földműves, munkás, mérnök, tanító, tanár, orvos, közgazdász, egyetemi tanár stb. Talán nem is igaz, hogy a ti fejteketek is ezüstszálak díszítik”.

Mottója volt: “A jövő nemzedékét nevelni mindig magasztos feladat”.

Tarcsi Ilona (volt Gáll) tanító nénit az Úr 2015-ben szólította magához, 89 évesen. A sepsiszentgyörgyi katolikus temetőben egy stílizáló kopjafa örzi emlékét. Legyen könnyű az anyaföld, ahová örökös pihenésre tért.

Kívánok Áldott karácsonyi ünnepeket minden kedves olvasónak és örömeiben gazdag Boldog Új Esztendőt – B.Ú.É.K 2022!

VERES IBOLYA,
UZON

Vadgesztenye fehéret virágzik

Az uzoni Tatrangi Sándor Alapítvány, Szabó Margit intézményvezető kezdeményezésére pályázatot hirdetett, a Tatrangi Sándor I-VIII. osztályos Általános Iskola tanulói számára Vadgesztenye fehéret virágzik címmel. A pályázat kiírását a falu neves szülötte, Beke György író azonos írása ihlette, amelyben az iskolánk előtt lévő gesztenyefákhoz fűződő gyermekkori élményeiről ír. A pályázati munkák témája a szülőföldhöz való ragaszkodás, hűség, a hozzá fűződő élmények. A tanulók rajzokkal, kollázsokkal, versekkel, fogalmazásokkal vagy prózai alkotásokkal nevezhettek be, korcsoportok szerint. A beküldött munkákat oklevelekkel és a Communitas Alapítvány szponzorizálásából vásárolt jutalomkönyvekkel díjaztuk. A pályázat megszervezésében és megvalósításában részt vállalt Szabó Margit isko-

laigazgató, Varga Tünde és Tüzes Edit tanítónők, Gajdó Edina magyartanár és Végh Nimród lelkész.

VARGA TÜNDE ÉS TÜZES EDIT TANÍTÓNŐK

A fényesség bennünk van

Máig is emlékszem azokra a képekre, amik akkor rögzültek emlékezetemben, amikor először jártam erdélyi falvakban. Budapesti egyetemistaként, fiatalon és lelkesen bekapcsolódhattunk egy olyan településfelmérő programba, melynek célja a határon túli magyar értékek – régi házak, templomok, archaikus faluképek – feltérképezése volt. Az első út alkalmával Erdővidék összes falucskáját bejártuk. Ősz volt, mélykék éggel és a fatornács házakon a lemenő Nap fényében aranyló kukoricafüzérekkel. Éles és tiszta levegő vett körül minket, színpompás dombok és a helyi emberek vendégszeretete.

Sokat köszönhetek ennek az útnak: itt döntöttem el, hogy a háromszéki kastélyokkal és kúriákkal szeretnék foglalkozni, itt ragadtott magával először az erdélyi falvak csodálatos világa és ezáltal lett később, már diplomás művészettörténészként hivatásom a határon túli magyar örökség megóvása. Akkor persze még nem sejtettem, hogy Erdélybe fogok költözni, felválalva mindazt a szépséget és

nehézséget ami itt körülveszi az embereket. Sepsiszentgyörgyi férjemmel és három gyermekünkkel 2012 óta mi is a községben, Bikfalván, egy régi kis udvarházban élünk.

Bár budapesti nagycsaládom közelsége – a szüleim és hat testvérem – természetesen hiányzik, az elmúlt két évben különösen sokszor hálát adtam azért, hogy itt, vidéki környezetben, természetközvetben élhetek. Nem kellett a bezártságtól rettegnünk, a gyerekek nyugodtan játszhattak a kertben, tudtam, hogy van mindig tiszta vizünk a kútban, és ha foglalkoznánk vele, a körülöttünk lévő föld megteremné mindazt, amire szükségünk van. Ez hatalmas adománya a vidéki életnek!

Amikor 15 évvel ezelőtt elhatároztuk, hogy nem Budapesten, hanem Erdélyben telepedünk le, egyértelmű volt, hogy falura fogunk költözni. Csodáltam az erdélyi vidéket! Azt, hogy még megőrzött szám-talan olyan értéket, amely Magyarországon már a kommunizmus évtizedei alatt elpusztult.

A közbirtokosság által az önállóságot, a gazdálkodás nehézségeit vállalva a házi állattartást (Magyarországon még rég nincsenek tehéncsordák, nem járnak szénásszekerek), a régi magyar kertek mintájára a vegyszermentes házi veteményeket, és azt a tudást, amire az ember minden korban támaszkodhatott ahhoz, hogy életben maradjon.

Higgyék el, nagy érték, hogy az itteni ember még tud fát vágni, tud a kályhában tüzet gyújtani, tud az állatokkal bánni és tudja mikor kell elültetni a magokat. És érték az is, hogy mennyi régi épület maradt meg még Székelyföldön, és milyen gazdag a természet körülöttünk. Sokan járnak ennek csodájára! Nem csak Károly herceg, az angol trónörökös, akinek Erdély szeretetéről sokat hallani, hanem egyetemi oktatók hozzák Erdélybe a diákjaikat, hogy tanulmányozni tudják azt a gazdag növényvilágot és azt az archaikus faluképet, ami Európában már csak itt létezik. Mert a gazdag természeti környezet és a régi, még természetes anyagok-

ból, a helyi hagyománynak megfelelően épült lakóházak nagy értéket jelentenek.

Magyarországon a tájházmozgalom akkor indult el, amikor már csak egy-két régi ház maradt meg a falvakban, és abból gyorsan múzeumot csináltak. Ne várjuk meg ezt a pillanatot! A 21. században már tudjuk, hogy ezek az épületek szellemi és anyagi értéket is jelentenek. A magunk szempontjából azért, mert ha tiszteljük és őrizzük múltunkat, ha mélyre eresztjük gyökereinket, szilárdabban állunk a jelenben, és biztosabb lesz a jövő. Az idelátogató idegenek, turisták meg épp a sajátosságokért jönnek ide. Mint ahogy mi is, ha Brassóban, Budapesten vagy bárhol kül-földön járunk, nem a lakótelepek vagy blokkok között sétálunk, hanem a történelmi emlékeket, a hangulatos városokat és falvakat keressük, ahol régi épületek állnak. Mert azok még romosan is egy letűnt kor szellemi gazdagságát, és nem a szegénységet hirdetik!

Manapság egyre több fiatal család költözik a városból vidékre szerte a világban. Egyre többen használnak organikus anyagokat az építkezéshez és próbálják meg felkutatni a helyi

hagyományokat. Amit máshol keresnek, az vidékünkön még élő, így nagyon fontos, hogy amit lehet, megőrizzünk belőle. Hatalmas ajándék számunkra, hogy ezekben a nehéz időkben hagyományos környezetünkben lehetünk, a természet erejéből táplálkozhatunk, őseink szerszámaikat használhatjuk, és az ősi tudást birkolthatjuk. Hálás vagyok azért, hogy itt élhetek, és megtapasztalhatom a természet és az emberi kultúra szoros egységét. Hálás vagyok Erdély állhatatosságáért, az itt élő emberekért!

Karácsony üzenete az, mint minden áldott reggelé: a fényesség legyőzi a sötétséget! A felkelő Nap fényének mindent átható ereje van: az ad színt, meleget, világosságot, életet a világnak, átjárva minden élőlényét. Akárcsak az Isteni fényesség, melynek mindannyian hordozói vagyunk. Ez a bizonyosság adjon mindannyiunknak erőt és áldást az ünnepekre!

VÁRALLYAY RÉKA

Kovászna Megye Tanácsa

BÉKÉS ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

TAMÁS Sándor
elnök

HENNING László
alelnök

JAKAB István Barna
alelnök

*Kegyelemteljes
Karácsonyi Ünnepeket és
sikerekben gazdag
Békés Új Évet kívánunk!*

Uzoni Helyi Rendőrség

*Karácsony szent
ünnepe alkalmából,
kívánunk családi
körben eltöltött,
Békés Karácsonyi
Ünnepeket és
örömköket,
boldogságban gazdag
Boldog Új Évet!*

*Önkéntes Tűzoltók
Alakulata*

*Istentől megáldott, szeretetteljes
Karácsonyi Ünnepeket
és sikerekben gazdag
Boldog Új Esztendőket kívánunk!*

Atlantisz Kulturális Egyesület